

OLAT NIEUWS

Clubblad w.s.v. Ollandse Lange Afstand Tippelaars • jaargang 27 • Nr. 7 • juli 2001

Grote Clubactie

Int. Weekend Weert

Clubkampioenschap

Leden ABC

*Jans van
Griethuizen*

Pelgrim Sjef Koolen

Veldpost uit Bosnië

prettige vakantie

Ollandse Lange Afstand Tippelaars

Opgericht 23 november 1967

Lid van de KNBLO, tevens aangesloten bij NBWB - KNAU - NFV (IVV)

OLAT-NIEUWS

Voorzitter:

Marinus van Roosmalen
Hoge Vonderstraat 7
5492 CH St.-Oedenrode
☎ Fax 0413-475467
email: MvRoosmalen@hetnet.nl

#

Vice-voorzitter:

Aoo M.H. TROMP
49.02.25.500
1(NL) NSE SFOR 10
LOGpel BUGONJO
NAPO 83
3509 VD UTRECHT

#

Secretaris:

Jeannette van Boerdonk
Mr. van de Lindensestraat 6
5469 GJ Keldonk
☎ 0413-211978
email: vvb@IAEhv.nl

#

Penningmeester:

Jos van den Bersselaar
Hagenkampweg Zd. 146
5615 DA Eindhoven
☎ 040-2524404
e-mail: j.f.c.j.vande.Bersselaar@freeler.nl

#

Notuliste Bestuursvergadering

Mariet Ahlers

Bestuursleden:

Hein Lenders
Herdersveld 159
5665 JN Geldrop

#

Toon van Wordragen
J. v. Stolbergstraat 10
6006 ZM Weert
☎ 0495-537775

#

Ad Verbakel
Past. Bogaertsstr. 12
5469 EZ Keldonk
☎ 0413-212161

#

Banknummer OLAT:

13.82.11.736
t.n.v. penningmeester OLAT, Eindhoven
Gironummer OLAT:
17.75.156
t.n.v. penningmeester OLAT, Eindhoven

ERELEDEN w.s.v. OLAT: Piet Knoester*, Theo Tromp*
Jan van de Ven*, Hein Lenders

-◇-

LEDEN VAN VERDIENSTE: Jan Cortenbach, Tonny en Bert de Boer,
Antoon Stoop, Henk Plasman en Ad van Asten

*ook drager van de Cornelis van Montfort-trofee

inhoud OLAT-Nieuws juli-augustus 2001

Van de Voorzitter	Marinus van Roosmalen	4
Van de Bestuurstafel		5
Grote Clubactie		
Ledenadministratie: mutaties		6
- Onze jarigen		6
Uit onze Commissies:		
Clubreizen programma 2001		7
Oproep voor sponsoring Mappo Mondo tijdens Vierdaagse		8
Lange afstand-Prestatie-Snelwandelen:		
Clubkampioenschap per 20 juni		8
Programma juli-september		9
Wandelweekeinde OLAT Weert (Klaas Bakker)		
24 uur OLAT Weert (Marcel Dekker) LAT-Nieuws		10
Lange afstandwedstrijden Weert (RWV-bode)		11
- Snelwandelen Philip Krul		13
Leden ABC: Jans van Griethuizen		16
Wandelen op Dinsdag:		
Dinsdagwandelen en zomerprogramma 2001		17

Het verhaal van een Pelgrim aan de hand van het dagboek van Sjef Koolen 17

Wegwijzers:

De 1 ^e Int. Driedaagse in de Euroregio Neisse: Wandelpad (Peter vd Ven)...	21
100 km Euraudax Budingen (Coos en Henri).....	25
Met Constant-Op stap: Ronde van Zuid-Limburg.....	27
Het begin van het Pieterpad (Peter van de Ven).....	29
Wandelen over de afsluitdijk (Klaas Bakker).....	31
Flitsen.... <i>Uit de Veldpost</i>	32
.....	

Foto voorkaft: Peter van de Ven

Verder foto's van: Peter vd Ven, Jans van Griethuizen, Coos en Henri, Sjef Koolen, Jeannette en Vincent, Ad van Asten

Ledenadministratie:

a.i. Nellie Leijssen
Jac. Deckerstraat 9
5616 JN Eindhoven
☎ 040-252 6772

Clubreizen:

a.i. Toon van Wordragen
e-mail: tvwehboolat@hetnet.nl
gironr. 70.68.01
t.n.v. OLAT-clubreizen
Weert.

Startbureau:

Jos van den Bersselaar
Boetiek:
Mia Dielesen/Francien vd Laar
☎ 040-2552742/0499-471298

Parkoersen:

Ad Verbakel
OLAT-verzorging:
Willem Schoonhen
☎ 040 - 2420422

Nijmegen**Vierdaagse verzorging:**

Regina Peters-Martens
Esther v/d Velden
Overnachting Vierdaagse
Hein Lenders
☎ 06-12074473
giro: 2608214

Redactie OLAT-Nieuws:

Margriet Fischer
Peter van de Ven
Ad van Asten
Lupinelaan 27
5691 WC Son en Breugel
☎ 0499-473767 (ook fax)
a.h.van.asten@hccnet.nl
Verzending OLAT-Nieuws
Nellie Leijssen
Corrie Tiersma

OLAT WEBSITE

www.wandel-olat.org/

OLAT COMMISSIES

Wandelwegen: Informatie

Jeannette van Boerdonk

Toon van Wordragen

☎0495-537775

Lange afstand-Prestatie- en Snelwandelen, LPS:

Theo Tromp, coörd.

Mariet Ahlers

☎06-24175221

Hulstbosakker 47

5625 VS EINDHOVEN

Paul Canters

Clubblad OLAT-Nieuws:

Ad van Asten, coörd.

☎0499-473767

Lupinelaan 27

5691 WC SON

Peter van de Ven

Margriet Fischer

Theo Tromp (algemeen,
bestuur en commissies)

a.i. Hein Lenders

m.m.v. Philip Krul voor

snelwandelen

Clubreizen:

Theo Tromp,

Toon van Wordragen, coord.

Mobiel ☎:0031 06-130 111 44

☎0495-537775

Juliana v. Stolbergstraat 10

6006 ZM WEERT

Simon Willems

Jan Hendrix

Kempische Wandeldagen

Joop Wesseling vz.

Mia Dielesen

☎040 - 2552742

Diephuisstraat 24

5652 PA Eindhoven

e-mail:

m.dielesenbeerens@chello.nl

Hein Lenders

Jos van den Bersselaar

Ad Verbakel

Marinus van Roosmalen

Jacques Smits

Redactie en Samenstelling:

Ad van Asten,
Peter van de Ven,
Margriet Fischer.

Druk: A.L.J. Niëns, Weert

Inleveren Kopij:

Voor 17 augustus voor plaatsing in het
septembernummer 2001 (dat begin
september verschijnt.)

OLAT-Nieuws verschijnt maximaal 11x per jaar.

e-mail: a.h.van.asten@hccnet.nl

**Juli-augustus 2001
JAARGANG 27, NR. 7**

Van de Voorzitter

Op de eerste plaats wil ik mij verontschuldigen daar er om diverse redenen maar één bestuurslid tijdens het internationaal OLAT evenement in Weert op 26/27 mei aanwezig was. Zelf was ik een paar dagen met vakantie, andere bestuursleden waren druk bezig met het uitzetten en voorbereiden van de Kempische wandeldagen. Ook waren er bestuursleden bezig met de voorbereidingen van het nieuwe jaarprogramma. Het is misschien allemaal wel geen excuus, maar het vraagt wel de nodige tijd en aandacht om alles op tijd klaar te hebben.

Maar ik wil alsnog allen die de wedstrijd hebben volbracht feliciteren met het behaalde resultaat en alle

wandelaars die de wedstrijd niet hebben volbracht wens ik volgende keer meer succes.

De commissie heeft veel positieve reacties mogen ontvangen van de wandelaars voor de goede ontvangst, verzorging en de routes, en dat doet hen toch goed. Graag wil ik mij hierbij aansluiten en alle medewerkers bedanken voor hun geweldige inzet. Een bijzonder woord van dank aan Paul Canters, die de algehele leiding op zich genomen heeft. Maar hij heeft hierbij geweldig veel steun gehad van Mariet Ahlers. (Wedstrijdsecretaris)

Frans van den Boom wens ik van harte een spoedig herstel toe. Hij en Toos zouden meegewerkt hebben met het internationaal wandelweekend, maar moesten zich afmelden wegens een auto-ongeluk. Op dat moment hebben zich Johan en Maria van de Hoogenhoff en Henk Plasman spontaan beschikbaar gesteld om die lege plaatsen op te vullen. (Hartelijk dank.)

Theo Tromp laat ons weten, het goed te maken in Bosnië, wel zegt hij dat het steeds opletten blijft daar, en dat ze beperkt zijn in hun vrijheid. Maar zoals we gewend zijn van Theo is hij daar ook steeds druk bezig met organiseren van..... Hij stelt het wel zeer op prijs om post te ontvangen van wandelaars en ook niet wandelaars uit Nederland.

We hopen dat we ook geslaagd zijn met een kandidaat voor het secretariaat, maar hier later meer over. We zijn nog op zoek naar een hoofd verzorging Kempische Wandeldagen, dit is geen bestuursfunctie, dat kan elke vrouw of man doen. Alle wandelaars die deelnemen aan de Kempische Wandeldagen wens ik een prettige wandeling en veel plezier in Geldrop. Verder wens ik eenieder een prettige en zonnige vakantie toe, en tot september daar er in augustus geen OLAT-Nieuws komt.

Tot de volgende keer,

Marinus van Roosmalen, voorzitter

Van de bestuurstafel:

Door Hein Lenders

Welkom: Bij de vergadering in juni kon de voorzitter José Schimmel welkom heten. José heeft belangstelling getoond om het secretariaat van Jeannette van Boerdonk over te nemen. Het bestuur hoopt dat met de kandidaatstelling van José in de vacature is voorzien.

Vierdaagse van Nijmegen: Het bestuur heeft met voldoening mogen constateren dat de voorbereidingen voor dit wandelevenement goed verlopen. De commissie heeft weer voldoende vrijwilligers kunnen vinden die hun vrije tijd beschikbaar stellen om de wandelaars ook dit jaar weer van een natje en een droogje te voorzien. Dank voor deze medewerking. Ook de bemiddeling bij het verkrijgen van logies en alles wat daarmee samenhangt verloopt naar tevredenheid. Per 25 juni is alles volgeboekt. Dat betekent 250 personen die van de geboden diensten gebruik willen maken. Dit aantal werd in het verleden nooit eerder gehaald. Het bestuur vernam ook dat de persoon die in 2000 besmet raakte met een bacterie dit jaar weer present zal zijn. Vanzelfsprekend wensen wij hem een goed verblijf toe en dat hem, evenals trouwens alle anderen, veel wandelplezier ten deel mag vallen.

Clubloten: Van de Grote Clubactie werd vernomen dat de loten dit jaar verkocht worden voor f 6,00 per lot. Het bestuur hoopt dat deze prijs geen nadelige invloed zal hebben op de verkoop. Zie melding elders.

Internationaal Weekend: Bij de toekenning van de juiste prijzen aan de juiste personen heeft aanvankelijk enige onduidelijkheid bestaan. De irritatie die bij belanghebbenden en belangstellenden daarvan het gevolg was is begrijpelijk. Tegenover deze pijnlijke ervaring meent het bestuur te mogen stellen dat iedereen die bij zo'n evenement betrokken is met de beste bedoelingen en kennis zijn of haar aandeel daarbij levert. En toch kan zo iets steeds weer gebeuren. Daarom biedt het bestuur aan alle betrokkenen en belangstellenden haar oprechte excuses aan. Moge het voorval aanleiding zijn om daarvan te leren.

Jaarprogramma: Het nieuwe jaarprogramma werd aan een laatste discussie onderworpen, zodat de drukker het eindwerk kan gaan verrichten om u allen weer op de hoogte te stellen van de plannen voor het komende verenigingsjaar.

Ballonvaart: Tenslotte maak ik van deze gelegenheid gebruik om u mee te delen dat de prijs per persoon f 375,00 bedraagt. Dat is f 25,00 meer dan eerder bekend is gemaakt. Met de exploitant van de ballonvaart werd afgesproken dat er uiterlijk op **04-07-'01** een reservering bij hem dient(de) te zijn. Bij het lezen van dit artikel is deze datum reeds verstreken. Ik zal echter proberen om toch nog tot reservering over te gaan indien uiterlijk twee werkdagen na het verschijnen van dit clubblad voldoende gegadigden bij mij bekend zijn.

Graag melden op ☎ 06-1207 44 73. En als altijd: blijf wandelen.

Hein Lenders

De Grote Clubactie.

Ik wil even onder uw aandacht brengen dat de loten verkoop voor de Grote Clubactie er weer aankomt. Vorig jaar viel de verkoop van deze loten erg tegen, waarschijnlijk omdat we er te weinig aandacht aan hadden besteed.

Alles nog eens op een rijtje:

De Grote Clubactie zorgt ervoor dat verenigingen ieder jaar een mooi extra inkomstenpotje kunnen maken.

Hoe meer loten men verkoopt hoe groter dat potje wordt.

Waar wordt de opbrengst voor gebruikt? Als voorbeeld:

Voor een verwendag voor al onze vrijwilligers die toch steeds belangeloos hun medewerking verlenen bij alle door ons georganiseerde evenementen.

Voor tochten die door omstandigheden tegenvallende inkomsten hebben.

Kortom we hebben het geld gewoon nodig om alles goed te kunnen organiseren.

U kunt de loten van de Grote Clubactie bij Toon van Wordragen bestellen:

U maakt het verschuldigde bedrag voor het aantal loten dat u wenst te ontvangen over op Gironummer 706801 t.n.v. wsv OLAT te Weert met vermelding van het aantal loten.

De loten kosten fl. 6,00 per stuk (waarvan fl. 4,50 naar de eigen club gaat.)

Kortom bestel die loten, maak kans op een prijs en steun uw wandelvereniging OLAT.

Namens het bestuur van wsv. OLAT,

Toon van Wordragen,

Juliana van Stolbergstraat 10

6006 ZM Weert

Bedankt voor uw medewerking

Tel. 0495-537775 of Mob, 06 130 111 44

E-mail: tvwehboolat@hetnet.nl

Nellie Leijssen

Jacobus Deckersstraat 9 5616 JN Eindhoven

☎040-2526772

e-mail nellie_leij@hotmail.com

Ledenadministratie

Alle wijzigingen rechtstreeks doorgeven aan de ledenadministratie. Mocht U bezwaren hebben tegen een aspirant-lid, dan verzoeken wij U dat binnen 14 dagen na het verschijnen van het verenigingsorgaan met argumenten te melden bij het secretariaat. Het lidmaatschap gaat pas in als de verschuldigde bedragen zijn ontvangen. Om in aanmerking te komen voor korting tijdens de tochten is het noodzakelijk uw lidmaatschapskaart te tonen bij het startbureau.

AANGENOMEN:

Mari van de Rijt

5491 JK 26 St.-Oedenrode

John Tieleman

5643 VR 14 Eindhoven

Ineke Brouwer van de Wouw

5061 PV 55 Oisterwijk

Henk van den Boom

6605 GK 2291 Wijchen

AANMELDINGEN:

Hans Linders

Pauluskerkplein 8

5622 PM Eindhoven

geb. dat.08-04-1951

Diana Linders Baker

Pauluskerkplein 8

5622 PM Eindhoven

geb. dat.21-07-1960

Regina Bakker

Laagstraat 444

5654 PS Eindhoven

Erik Geelen

Mr. Happensoenlaan 6

5237 JN 's Hertogenbosch

OPZEGGINGEN:

Truus en Tinus van de Weerden

Diny Koopmans

ONZE HARTELIJKE GELUKWENSEN GAAN SPECIAAL NAAR

JAN EN OLGA LUCIA CORTENBACH

BIJ GELEGENHEID VAN DE GEBORTE VAN HUN ZOON

CHRISTIAAN

CHRISTIAAN IS GEBOREN OP 24 MEI 2001. HIJ MEET 49 CM EN HIJ ZIJN GEWICHT: 2900 GRAM.

JAN EN OLGA LUCIA CORTENBACH EN CHRISTIAAN WONEN:

CAPITAL PARADISE 2350

101300 BEIJING CHINA

ONZE JARIGEN

De volgende personen willen wij feliciteren met hun verjaardag. Wij hopen dat zij deze dag in goede gezondheid kunnen vieren.

juli

17	Wim Kennis	Hapert
	Marco Timmermans	Veghel
20	Ans Dahmen	Geldrop
	Siebe van Elsloo	Baarn
	Jelle Boomsma	's Hertogenbosch
21	Hans Lambregts	Etten-Leur
	Diana Linders Baker	Eindhoven
24	Peter van de Ven	Meerveldhoven
	Thea van Gelderen	Bladel
25	Mieke Liebrechts	Heeze
	Christ Klaasen	Eindhoven
	Ben Duin	Nijmegen
	Will Breuer	Den Haag
26	Bernadette v/d Poll	St.-Oedenrode
	Maria Ploegmakers	Eindhoven
27	Vandy van Heijningen	Kerkdriel
	Annemarie Verschoor	Oss
28	Thierry Raymakers	Veghel
	Wim Lubberding	Eefde
	Anneke Hekker	Heeze
29	Harrie v/d Hoof	Middelbeers
	Trees Vermeulen	Son
	Jan Bruel	Oss

30	Ria van Dijk de Bie	Waalre
31	Pieter Liebrechts	Heeze
	Peter v/d Meijs	Eindhoven

Augustus

3	Els Scheepers	Weert
	Thea Huyberts	St.-Oedenrode
4	Saskia Waterschoot	Valkenswaard
	Pieter Hoogendoorn	Rotterdam
	Harry van Heel	Schijndel
6	Angela de Boer	Asten-Ommel
7	Henk Verbeek	Den Haag
8	Kor Heusdens-v/d Wielen	Eindhoven
	Wilhelmina van Baardwijk	Best
	Ernst-Jan van Eck	Rotterdam
9	Verbakel	Helmond
	Theo Blokkx	's Hertogenbosch
10	Joris Broeders	Eindhoven
11	Sjaan Verbakel	Keldonk
	de Bruijne	Maarheeze
12	Riky Hak	St.-Oedenrode
	Theo Bouwmans	Weert
	Jo Meulendijks	Maastricht
	Loek Zwennes	's Gravenhage

	Frans Willems	Luyksgestel	Toos Marijnissen-Schellekens	Breda
13	Marcella Creemers	Eindhoven	Lambert Lieferring	Eindhoven
	Geert-Jan de Haas	Knegsel	Freek van Lochem	Eindhoven
14	Ad Verbakel	Keldonk	Willy v/d Oever	St.-Oedenrode
15	Maria van Eijk	Liessel	29 Marian Janze	Groot Ammers
16	Guus Hehenkamp	Haaren	Ria Hageman	Den Haag
	Theo de Bijl	Helmond	30 Leo Hoogeveen	Nuenen
	Andre Liebregts	Tilburg	Mariet van Lanen	Someren
	Gerard Kuijpers	Eindhoven	Martien Verbakel (dubbel)	Keldonk
17	Wil van der Velden	Geldrop	31 Nanny Bierhuizen	Schijndel
	Truus Hink	Eindhoven	september	
18	Robert van der Leest	Oss	2 Marian Turksema	Eindhoven
	Tiny Bakker-Schokker	Rijpwetering	3 Nelly Leijgraaf-Mols	Veldhoven
	Anton Leijgraaf	Veldhoven	4 Truus van Vessem	Eindhoven
	Louis Oostvogel	Prinsenbeek	Mat Crijns	Heeze
20	Jan Neggers	Eindhoven	5 Remko Zijlmans	Kaatsheuvel
	Annie Verbakel	Keldonk	Toos v/d Hoof-v/d Ven	Middelbeers
	Frans van den Meer	Heeze	Iet Smits-Engelen	Son
	Kees van Vessem	Eindhoven	7 Johan van de Hoogenhoff	Helmond
21	Bert van Rooij	Geldrop	Els de la Parra	Aarle-Rixtel
22	Hans van Ginkel	Best	Inge Tromp	Weert
	Wil Paardekooper	Valkenswaard	8 Brouwers	St.-Oedenrode
24	Nellie van der Hofstad	St.-Michielsgestel	9 Wim van Gemert	Eindhoven
	Christiaan Koehler	Nuenen	10 Ewald Terra	Heesch
25	Marleen van Otterdijk-Schroen	Nederweert	Annette Langendijk	Rotterdam
27	Harrie van Meer	Nuenen	Mirjan Naninck	Eindhoven
	Annemie Smulders	Deurne	10 Fokke Hendriks	Heeze
	Rita Verburgt	Eindhoven		
28	Christa Prins	Rotterdam		

Clubreizen

PROGRAMMA CLUBREIZEN 2001

25-8-2001
22/23-9-2001

GR 5 20 - 26 - 35 km
GR. AE

Houffalize – La Roche
Bouillon overnachting in JH.
Nu inschrijven

Toon van Wordragen is meestal bereikbaar met ☎ 0495-537775. Mogelijk krijgt u het antwoordapparaat. Tijdens de dagtocht is Toon bereikbaar op het mobiele telefoonnummer 0031 06 130 111 44

Voor onze clubreizen in het seizoen 2001 gelden onderstaande spelregels:

INSCHRIJVEN: U moet minimaal een maand voor de datum van de betreffende tocht inschrijven. Om vast te stellen of u kunt deelnemen houden we de volgorde van binnenkomst van de betalingen op ons Gironummer aan.

U kunt inschrijven door het bedrag voor deelname te betalen per giro.

Op de giro vermeldt u voor welke clubreis het bedrag is bestemd en met hoeveel deelnemers u meegaat.

De kosten zijn voor niet-leden f 42,50 en voor OLAT-leden f 37,50.

Voor het weekend in september betalen

Leden f 110,00 en niet-leden f 125,00.

Inschrijven op giro nummer 706801 t.n.v. w.s.v. OLAT WEERT.

Indien men woensdag voor de tocht nog geen bericht heeft gehad, kan men informeren van woensdag- tot vrijdagavond of er nog plaats is.

AFMELDEN: Bij verhindering zal, indien dit uiterlijk 14 dagen voor de tocht is doorgegeven, de betaling doorgeboekt worden naar de volgende tocht of na aftrek van f 2,50 worden teruggestort.

Meldt u zich later dan 14 dagen voor de tocht af, en uw busplaats kan niet meer worden bezet, dan bent u uw geld kwijt. Wordt uw busplaats wel door een ander opgevuld dan wordt het bedrag doorgeboekt of teruggestort met aftrek van f 2,50 administratiekosten.

Commissie Clubreizen: Toon van Wordragen ☎ mobiel (0031) 06 130 111 44 of ☎ 0495-537775

Vertrektijden Clubreizen bussen

Bus A

St.-Oedenrode: Markt 07.00 uur
Veghel: Garage Staals 07.10 uur

Bus B

St.-Oedenrode: Markt 07.00 uur
Son: Bushalte 07.10 uur

Keldonk: Kerk	07.15 uur	Eindhoven: Fuutlaan	07.25 uur
Someren: Sluis 11	07.40 uur	Leende: Jagershorst	07.45 uur
Nederweert: Benzinepomp	07.55 uur	Weert: NS	08.00 uur

Zorg dat u minstens 5 minuten voor deze tijd aanwezig bent dan hoeft de bus niet te wachten ook als deze wat later zou zijn.

Controleer altijd of uw bevestigingsbrief eventueel een gewijzigde vertrektijd aangeeft.

Tenslotte: Zorg voor een geldig grensdocument en Belgische francs. Er is een excursieverzekering afgesloten. Deze geldt niet voor bagage en kostbaarheden.

Informatie:

Toon van Wordragen **Juliana van Stolbergstraat 10** **6006 ZM Weert, ☎ 0495-537775**

E-mail: clubreizen@wandel-olat.org

OPROEP VOOR SPONSORING TIJDENS DE VIERDAAGSE VOOR MAPPO MONDO

St-Oedenrode 21-5-2001 Geachte redactie. In het Clubblad OLAT-Nieuws jaargang 26 Nr.10 van november 2000 las ik het verhaal van mijn Collega Piet van der Sluijs: 'De levensloop' van GENEVE - DEN HAAG. Ik wilde die tocht toen ook mee lopen maar kon niet wegens het behalen van mijn 11^e Vierdaagse kruisje met Kroontje.

Ik had ook het plan om voor een goed doel te lopen vanuit Pieterburen - over Nijmegen - naar Maastricht (het Pieterpad) Maar wegens de MKZ-crisis kon dit ook niet doorgaan, en ik had in februari al enkele sponsors voor deze tocht gevonden. Snel heb ik mijn plan nu aangepast en ga van 17 t/m 20 juli tijdens de Vierdaagse voor de Mappo Mondo lopen in Nijmegen. Mijn vraag is: mag mijn bericht geplaatst worden om sponsors te krijgen voor dit goede doel?

Uw bijdrage is welkom voor: Mappa Mondo I, Mappa Mondo II, of Mappa Mondo Kinderfonds
Op gironummer: 0840170

Wie ben ik?

Mijn naam is **Antoon Asveld**. Vanaf 1990 ben ik actief bezig met vrijwilligerswerk, o.a. voor het Nederlandse Rode Kruis. In mijn vrije tijd doe ik vaak aan sport zoals hardlopen, wielrennen en wandelen. Bij de laatstgenoemde sport liep ik voor de 11^e keer de Vierdaagse uit, 200 km. Ik heb in 1992 voor het Emma kindziekenhuis gelopen. Sponsoring t.b.v. jeugd kankerbestrijding Amsterdam. De afstand was Rijsbergen-Sint-Oedenrode, een wandeltocht van 100 km. De wandelvereniging OLAT, waar ik lid van ben, bestond toen 25 jaar.

Mijn plan is nu om in mijn 50^e jaar voor een goed doel de MAPPA MONDO LOOP te gaan lopen:
200 kilometer tijdens de Vierdaagse, van 17 tot en met 20 juli 2001

NIJMEGEN - ELST - WYCHEN - GROESBEEK - CUIJK - NIJMEGEN

Mijn adres is: A.H.M. Asveld

Florisstraat 3

5491 JC Sint-Oedenrode

☎ 0413- 474215, Mob 06 10783897

E-mailadres: a.h.masveld@freeler.nl

Lange afstand-Prestatie-Snelwandelen

CLUBKAMPIOENSCHAP OLAT PER 20 JUNI

1	Klaas Bakker	3580	19	Frances Rouppe vd Voort	840		Ria Vredendregt	280
2	Kees Lambregts	3285	20	Frits v Duijnhoven	785		Ad Mollen	280
3	Rolf Craanen	2525	21	Anne Radder	760	39	Jan van Boerdonk	200
4	Michel van Krimpen	2340	22	Henk Plasman	700		Joop Krul	200
5	Hugo Prinsen	2120	23	Evert v. Ampting	680		Piet van de Laar	200
6	Sjef Koolen	1660	24	Henk Vink	665		Margriet Fischer	200
7	Frits Mennen	1600	25	Stefan Gauer	610		Jet van den Bersselaar	200
8	Hannie Klumpkens	1550	26	Jans v Griethuizen	600		Jan Soetens	200
9	Piet de Ruijter	1525		Ad Verbakel	600		Anton Leijgraaf	200
10	Theo Klanke	1500	28	Conny Raymakers	580		Johan van de Hoogenhoff	200
11	Marcella Creemers	1485		Huub Raymakers	580		Theo van Hammond	200
12	Paul Canters	1385	30	Ron Timmermans	550		Ad van Asten	200
13	Ronald van Oort	1370	31	Kees Mol	505		Ton van Dijk	200
14	Nancy Buckx	1300	32	Bert Timmermans	400		Theo Beelen	200
15	Henny v Megen	1210	33	Ben Duin	390	51	Antoon Asveld	150
16	Riet Emans	950	34	Theo Tromp	300	52	Chris Sluijter	50
17	Boetje Huliselan	880		Kees Punselie	300			
18	Wim Brooymans	860	36	Ben Smeenk	280			

PROGRAMMA OLAT CLUBKAMPIOENSCHAP AUGUSTUS-SEPTEMBER

Lange afstand tochten (puntenhonorering bij afleggen van reglementaire afstand)

18 op 19 augustus	Breda-Brecht-Breda	80 km	22.00 uur Breda Dreef 85	finish 280 pt	KW
18 op 19 augustus	Melderslo	80 km	22.00 uur Feesttent Lochstraat	finish 280 pt	KW
24 op 25 augustus	Goeree Overflakkee	110 km	19.00 uur Ooltgensplaat	finish 325 pt	LDW
01 op 02 september	Kennedymars Tilburg	80 km	21.00 uur Beneluxlaan 74	finish 280 pt	KW
07 op 08 september	Z tot Z tocht	110 km	19.00 uur Kerkplein Zeewolde	finish 325 pt	LDW
07 op 08 september	Etten-Leur	80 km	24.00 uur Kerkwerf tent	finish 280 pt	KW
08 op 09 september	80 v/d Langstraat	80 km	21.00 uur Waalwijk Raadhuis	finish 280 pt+b	KW
14 op 15 september	K. M. Bergeijk	80 km	22.00 uur Gouden Leeuw	finish 280 pt	KW
14 op 15 september	K.M. Haaksbergen	80 km	22.00 uur Hibbertstraat 6-8	finish 280 pt	KW
15 op 16 september	Nijmegen-R'dam	160 km	11.00 uur Daalsehof 2 N'megen	finish 450 pt	LDW
29 op 30 september	A'dam-Tilburg	125 km	15.00 uur Radioweg 62 A'dam	finish 325 pt	LDW

Om te worden opgenomen in het clubkampioenschap moet u met het onderstaande rekening houden:

Na deelname aan 'n tocht dient u zich telefonisch of schriftelijk te melden bij de redactie van OLAT-Nieuws

Indien u gelijktijdig met uw melding een finishtijd binnen de 12 uur (verstrekkt door de organisatie) kunt overleggen, krijgt u extra bonuspunten afhankelijk van de gerealiseerde tijd.

☎ 0499-473767 (e-mailen kan ook): a.h.van.asten@hccnet.nl of Paul Canters op mobiel ☎ 06-16885375.

WANDELWEEKEINDE OLAT TE WEERT OP 26-27 MEI 2001

DOOR KLAAS BAKKER

De eerste start van dit weekeinde is 's middags precies om 12.00 uur. Vierentwintig wandelaars zijn begonnen

aan de 100 Engelse mijlen (160.928 meter) of 24-uurs wandeling, waarbinnen minimaal 105 km afgelegd moet worden.

Ik start om 20.00 uur met nog 19 anderen op de 50 Engelse mijlen, ofwel 80.464 meter. Als wij beginnen is het parkoers dus al goed verkend en ingelopen. Toch is het voor ons tijdens de eerste ronde goed opletten. Er staan geen krijtpijlen op de weg, alleen grote gele borden met zwarte pijlen zijn aan bomen of palen bevestigd. 's Nachts worden de aanwijzingen ondersteund door het licht van straatlantaarns en knipperlichten. Op het donkerste gedeelte van de ronde, die 8 km lang is, gaan we na een guirlande van lampen linksaf een donker bos in. De weg wordt verlicht door enkele elkaar opvolgende schijnwerpers, met heel ver weg het licht van een verzorgingspost. Als we op een zeker moment hier weer passeren is het donker. Een beveiliging op het aggregaat heeft zichzelf even uitgeschakeld toen het teveel werd; er staan ook wel erg veel lampen op dat apparaat aangesloten.

Als wij behoefte voelen om even te rusten kunnen wij even bijkomen op de twee uitstekend bevoorradte verzorgingsposten, die ook nog worden ondersteund door twee waterposten.

De eerste ronde wandel ik met Frances Rouppe van der Voort, ook van OLAT. Het is een zwoele voorjaarsavond en later als het donker wordt is er een klein streepje van de maan zichtbaar; een gloeiende spijker aan de hemel die spoedig uitdooft als er bewolking komt opzetten, het is echter niet meer dan een lichte nevel die af en toe ook nog enkele sterren laat flonkeren.

Soms komt er een vleermuis kijken naar wat die vreemde snuiters, in hun lichtreflecterende hesjes, aan het doen zijn. Verder is er niets aan levende wezens te bespeuren, noch het geluid van een kikker, noch het oversteken van een egel of naaktslak. Slaapwandelen was er dit maal ook niet bij, of toch even. Maar toen passeerde een andere wandelaar op de 80 km mij en Arinda de Wit met wie ik op dat moment wandelde. 'Daar moeten we iets aan doen', zei Arinda, en met een kleine versnelling hadden we die persoon zo weer te pakken. Bij de volgende post had hij meer dorst dan wij samen, en hij vond het waarschijnlijk ook niet prettig dat er een paar kletskousen bij hem in de buurt liepen, dus er voorbij en we hebben hem niet meer gezien. Een gedeelte van het parkoers, na de sluis langs bedrijventerreinen, was niet zo aangenaam om te wandelen. Weliswaar een brede asfaltweg, maar aan de linkerkant veel gaten en oneffenheden.

Regelmatig passeren we wandelaars die op de 100 Engelse mijlen of op de 24-uurs gestart zijn. Dat is voor ons een opsteker, maar waarschijnlijk een mindere gewaarwording voor de collega-wandelaar.

We halen Herman van der Pluym in, die ook op de 80 km wandelt. Hij heeft hele verhalen dat hij ergens een afslag heeft gemist en rechtdoor langs het kanaal verder was gewandeld. Ja, het blijft uitkijken.

Met nog twee ronden te gaan, gaat Arinda even bij Cafézaal 'Dennenoord' binnen, waar eerder ook de start was en waar we op elke ronde weer langs komen. Samen met Herman ga ik verder. Ondertussen is het licht geworden en komt Frans Leijens, die om 18.00 uur op de 100 km is gestart, bij ons wandelen. Het wandelen vergaat me goed, en bijna zonder verval heb ik m'n rondjes kunnen vol maken. Ik ben bewust rustig gestart, het was trouwens te benauwd en warm om er vlug vandoor te gaan.

Als laatsten zijn vannacht om 24.00 uur nog 9 mensen gestart om 50 km te wandelen.

Wij gaan 's morgens om ongeveer 05.45 uur onze laatste ronde in. Voor Frans, die twee uur eerder is gestart, is het ook de laatste ronde. Zowel Frans als Herman hebben nog veel energie over en ze kletsen wat af. Ik probeer het tempo erin te houden en het lukt me om de tijd te realiseren die ik bij de start in gedachte had. Om

zonder pitstop, met nog wat reserve in de tank te finishen; het kon niet beter.

Na even uitrusten in 'Dennenoord' gaan we douchen, Arinda is ondertussen ook gefinished, nog net binnen de elf uur.

Dit wandelweekende dat door wsv OLAT werd georganiseerd werd door 62 deelnemers bezocht, waarvan een twintigtal uitvallers.

Aan de verzorging ontbrak niets, die was uit de kunst. Zij die het niet gehaald hebben, het kan gebeuren. Soms overschat je je mogelijkheden wel eens, en zeker op de lange afstand kan het mis gaan.

Wij zijn na afloop naar huis gegaan, misschien hadden we moeten blijven om de wandelaars op de langste afstanden aan te moedigen, maar om daar nog een paar uur rond te hangen zagen we ook weer niet zitten...

En nu naar de volgende klus: Amsterdam-Leeuwarden, maar dat is als ik dit schrijf pas over een paar weekjes.

24 uur OLAT, Weert, 26 mei 2001

Marcel Dekker, overgenomen uit het LAT-Nieuws

Een onbewolkte hemel biedt een mooi decor voor een weekendje wandelen in Weert. Op het station kan ik Hans van der Knaap geruststellen. Ik heb twee jaar geleden het record dolen door Weert gevestigd. Ook toen was er niet van het station gepijld, en wist niemand de weg. Geschrokken probeert Hans dat laatste eenmaal uit en volgt mij dan maar. Op hoop van zegen. Hij wordt niet teleurgesteld.

Van mijn prestatie hier verwacht ik geen wonderen, daar is de voorbereiding eerder dit seizoen niet naar geweest. Een mooie gelegenheid om op stijl te trainen en in het bijzonder rechte te lopen. Richttijd 23 en een half uur voor honderd mijl. Dat lijkt eenvoudig, maar blijkt dat allesbehalve.

Al meteen laat ik Ad Leermakers gaan en start rustig. Lange tijd loop ik met Rieks die aan een goed seizoen bezig is. Het mooie weer blijkt voor velen een nadeel. Zij krijgen moeite met de warmte. Zelf heb ik daar niet direct zo'n last van, maar als ik even verslappend een verkeerde stap doe, krijg ik weer problemen met de (rechter) knie. Links volgt later ook nog. Om de zaak heel te houden, moet ik nog veel verder in tempo terug. De veilige snelheid blijkt dodelijk vermoeiend. Tegen de avond begint de maag op te spelen. Ik weet wat ik nu het beste kan doen en ben heel blij dat de twee verzorgingsposten met veel improvisatie warme melk weet te fabrieken.

's Nachts zien we dat de OLAT zijn best heeft gedaan er iets feestelijks van te maken. Langs het kanaal feestverlichting en spots op de Heihuisweg. De laatste zelfs heel kunstig opgesteld, zodat het idee van een holle weg of een grot gegeven wordt. Het geheel roept bijna een romantisch sfeertje op, nog versterkt door de potten met fijnblauwe vlammetjes.

Ik loop een tijdje met Nancy Bucks, die daar ook intens van kan genieten. Ik moet haar laten gaan als ik op de

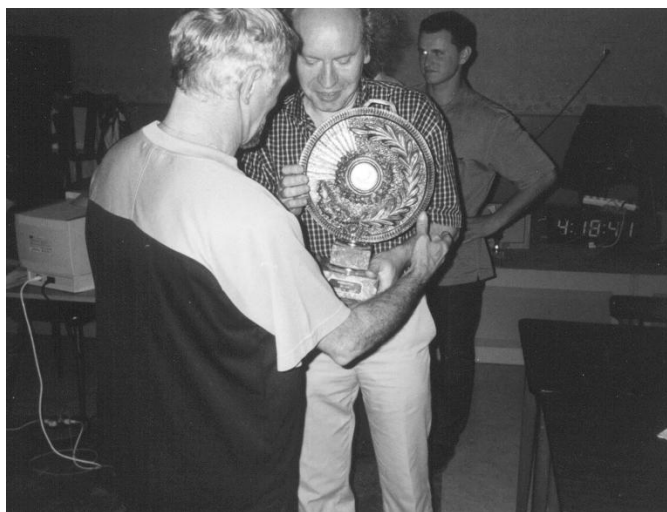
rust op 4 km mijn maaginhoud moet lossen. Spierwit zie ik naar verluidt. Ik zie bijna iedereen op elke afstand voorbijkomen. Toch zijn er, doordat de ronde acht kilometer is, mensen die ik in het geheel niet zie. Cor Brasser bijvoorbeeld of Herman van der Pluijm, die beiden op de 80 km zitten. Herman wordt gedeeld tweede, terwijl Cor in 11:50:38 juist de titel Kennedy-vriend binnenhaalt. Gefeliciteerd en jammer dat ik jullie onderweg niet 'tegenkwam'.

Ik moet ook Theo Parren laten gaan en dat zal hem verlast hebben. Hij blijkt eerder in de nacht een ronde achterstand te hebben opgelopen, zodat ik hem toch nog voorblijf. Ook veel anderen hebben het moeilijk en velen geven het op. Dat doe ik niet, maar zo heel snel gaat het ook niet.

Als eerst Corry Niessen, - een nieuwe ster aan het firmament - en vervolgens Aaf passeren, verwacht ik geen hoge plaats in het klassement meer. Op de 24 uur maak ik nog enige kans. In de 50 minuten die na de 100 mijl resteren draai ik gemakkelijk nog drie kleine rondjes van 1900 meter. Ad waarschuwt me eerst om het op twee te houden, maar bedenkt zich na het tweede. Op zijn aanraden houd ik de tijd binnen de 24 uur en doe geen vierde. Ik kan hem hooguit op afstand, maar niet op het tijdstip van binnenkomst achterhalen, want hoewel hij het onderweg erg moeilijk had en een sterk lopende Rieks tweemaal moest laten gaan heeft hij er na 23 uur 168 kilometer op zitten, hetgeen hem onder omstandigheden ruim genoeg is.

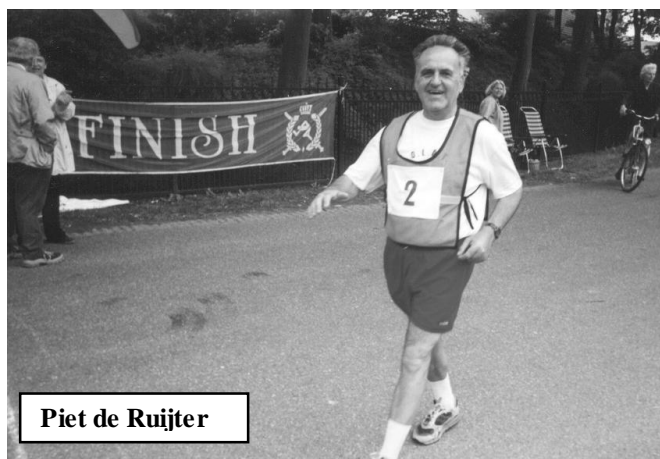
Hij verdient er de wisseltrofee van de stad Weert mee. De prijsuitreiking biedt verder vooral verrassingen. Wij zijn beiden zeer verbaasd dat niet hij maar Piet van der Kroft de 24 uur wint met 162 km. Verrassendst van al is de derde plaats van good-old Piet de Ruijter met 140 km juist buiten de 24 uur.

Ik denk wat leuk die anderen ook eens in het zonnetje te zetten, maar zie zo wel een verdiende tweede prijs aan mijn neus voorbijgaan. Ad protesteert luid, omdat hij zijn eerste prijs natuurlijk niet kwijt wil, maar Paul zegt dat alles echt reglementair gaat en dat de precieze inschrijving op de 24 uur of 100 mijl bepalend is.

Van de ene verbazing val ik in de andere, want nadat Aaf de eerste prijs bij de vrouwen in ontvangst heeft genomen, blij ik derde bij de 100 mijl te zijn. Bij de heren dan wel te verstaan. Ik zie dat de snelle Theo Parren van zijn volle ronde van acht nog maar een kwartiertje achterstand heeft, en verbaas me dat ik be-roerd lopend nog zo hoog eindig. De grote verrassing is wel Corry Niessen, die niet voor de wedstrijd had ingeschreven. De tijd van 22:28:29 mag er zijn en leverde

haar de Continental Centuriontitel op. Zo zie je dat ook als 'gewone' wandelaar kans maakt bij zo een evenement.

Piet de Ruijter

Jammer dat Geert de Kleijn het dit keer niet redde. Een verrassende afsluiting van een mooi doch zwaar evenement. Na een verkwikkende massage is het leed snel geleden, al ben ik blij dat Paul me met Joop en Hans naar het station brengt. In de trein lees ik de overige uitslagen en schrijf die van Hans over. Enkele namen kan ik niet meer lezen, en uitvallers staan er niet bij. Eerste op de 100 km is Pedro Huntjens in 11.26:27 waarmee hij juist honderdman wordt. Frans Leijtens is tweede. Huub van Broekhoven wint de 80 km voor Klaas Bakker en Herman van der Pluijm en wordt daarmee Kennedyvriend. Hennie van Megen wint de 50 km in 6:18:37 onbedreigd vóór Jos van Kesteren.

Lange Afstandwedstrijden Weert: Drie Continental Centurions, een Honderdman en zes Kennedy Vrienden.

Overgenomen uit de RWV-bode

Vierentwintig mensen waagden zich aan de Honderd Engelse Mijl of het etmaal wandelen in Weert. Twee jaar geleden was dat bijna het dubbele aantal (zesenveertig mensen) en vorig jaar in Schiedam moesten we het met achtentwintig deelnemers stellen. Slechts negen mensen haalden die Honderd Engelse Mijl bij OLAT, vijf moesten genoeg nemen met een afstand tussen de honderdtwintig en de honderdzesentig kilometer. De totaalinschrijving was dit jaar tweeënzestig. In de voorgaande jaren was dat respectievelijk zestig (2000) en zesentachtig (1999). We weten, dat de belangstelling echt niet meer zo groot is als jaren terug, toen we ver over de tweehonderd deelnemers telden in Sint-Oedenrode.

Het aantal uitvallers is de laatste jaren in absoluut opzicht tamelijk constant. In procenten verschilt het vanzelfsprekend flink. Dit jaar telden we negentien mensen, die de finish niet haalden. In 2000 waren dat er twintig en in 1999 haalden zestien mensen de streep niet. We moeten daarbij bedenken, dat het vorig jaar in Schiedam een groot deel van het etmaal hoosde. Nu was het zaterdagmiddag warm, erg warm. 's Nachts daalde de temperatuur flink, maar het bleef ruim boven het vriespunt. Vooral de rondetellers hadden last van de nachtelijke kou. De eindsuitslagen zijn al eerder gepubliceerd, rondetijden zijn beschikbaar.

Weinig veranderingen.

Het rondje was net als twee jaar terug nog 8.001 meter. Een half zo lange ronde zou prettiger zijn. Nu kan het gebeuren, dat een deelnemer urenlang geen andere wandelaar ziet. Ik weet dat er een voorstel is gedaan voor een ronde van nog geen vier kilometer, langs een sporthal en veel rustiger. Maar dat rondje is niet bekeken met de betreffende man. Aan het aardedonkere stuk

was iets gedaan. Het was langs het kanaal nu vlak voor de bocht met een snoer lampjes verlicht en er stonden sterke lampen, die de duistere weg inschenen. Maar helaas viel het licht diverse malen geruime tijd uit, dan was de tank van de generator niet bijgevuld. Andere lange stukken blijven in het duister moeilijk begaanbaar door het ontbreken van verlichting, zo heb ik wederom

wandelend ervaren. Een flink deel van het parkoers is toegankelijk voor gemotoriseerd verkeer. Het is dan niet zo erg druk op diverse stukken, maar de auto's en brommers rijden nog steeds verschrikkelijk hard, zo merkte ik rondfietsend en lopend. Op de beide verzorgingsposten werkte men dit jaar veel beter samen met de wandelaars. Ook het secretariaat speelde meer in op de vragen van de deelnemers. Op de hoofdpост was massage en EHBO beschikbaar. Er waren twee spons- / waterposten, doch ik vind het eigenlijk niet verantwoord, dat er geen toezicht bij deze posten is. Iedereen kan met het water rotzooien. Diverse uitvallers vroegen zich dan ook af, hoe het kwam, dat zoveel mensen met maag- en darmproblemen worstelden. Ook Ad

De honderd mijl

Lange tijd voerde Ad Leermakers het veld aan. Maar hij kreeg kramp en andere problemen. Rieks Haan nam de kop over. Het was duidelijk, dat Rieks op jacht was naar de twintig uur grens. Het bleek net niet haalbaar. Bijna drie minuten kwam Rieks aan het eind te kort. De tweede plaats op één uur en drie kwartier was voor Ad Leermakers. Lange tijd liep een prestatiewandelaar voor Ad op het parkoers. Tussen de honderd en honderd-twintig kilometer ging Ad door een vreselijk diepe inzinking. Corry Niessen was toen voor hem op de route. In de eerste twaalf uur wandelde deze vrouw heel netjes. Ze marcheerde over de weg en er was niets op aan te merken. Daarna kreeg ze grote moeilijkheden en werd het meer dribbelen dan wandelen. De snelwandelaar kon haar er helaas niet uithalen en de marsleider sliep welverdiend een paar uur. Corry kwam bijvoorbeeld hollend langs de rondentelling en ze realiseerde zich absoluut niet meer, wat ze deed. Ze was heel verbaasd, toen Hans van der Knaap haar toeriep weer te gaan wandelen. "Doe ik dat dan niet?" Later boorde ik, dat ze geen marathons meer mag lopen in verband met botontkalking. En dan wel aan een Honderd Mijl meedoen??? Na de honderd mijl moest ze

Leermakers, die de vierentwintig uur wel met pijn en moeite volmaakte, had grote lichamelijke ongemakken en hij gaf de schuld aan de onbewaakte sponsposten. OLAT worstelt met een groot tekort aan vrijwilligers en een half zo lange ronde zou de moeilijkheden direct een stuk verkleinen. Teleurstellend genoeg is ook het bestuur slechts minimaal present bij dit evenement. Er is een groep die zich uit de naad werkt. Vooral marsleider Paul Canters presteerde ongelooflijk goed. In gedachten veranderde ik zijn achternaam in Kwadraat. Helaas kan een persoon de sfeer ook verknoeien. Een medewerkster, die de wandelaars als kleuters behandelt, begrijpt er niets van.

uitgebreid gemasseerd worden. Daarbij viel ze drie keer ondersteboven in de zaal. Toch wilde ze doorgaan op het kleine rondje. Dat heeft een scheidsrechter toen maar verboden. Prestaties mogen nooit ten koste van je gezondheid gaan!

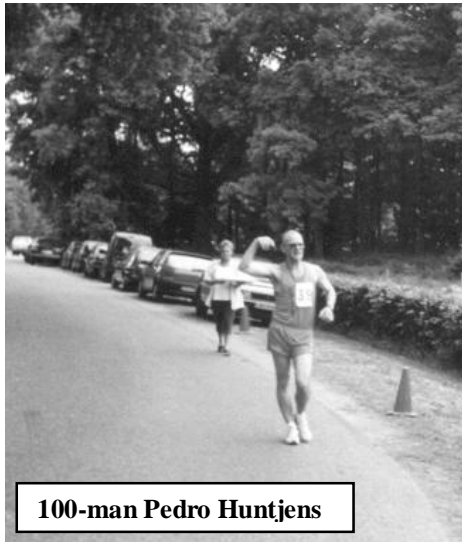
Jo Huntjens presteert prima!

Aaf Peters - de Rijk stopte na de Honderd Mijl. Marcel Dekker had ook een hele moeilijke tijd op de route. Hij plakte er nog wel drie kleine rondjes aan vast. Van een vierde zag hij af. Hij zou Ad Leermakers toch niet in afstand kunnen evenaren, omdat vier kleine rondjes minder zijn dan één grote. Theo Parren werd met grote regelmaat aangemoedigd door kinderen van zijn school. 's Nachts hingen de spandoeken op het hek. Daarachter kwam Jo Huntjens binnen. Jo maakte op mij de meeste indruk. Hij liet zich door niets of niemand van de wijs brengen en volgde een uitgekiend schema, dat hem ruim binnen het etmaal over de streep bracht. Zijn nummer voor de Continental Centurion is 302. Hij had zich geen moment geforceerd en wandelde ook nog twee kleine rondes. Piet van der Kroft hield in tegenstelling tot Engeland bijna een kwartier over. Ook Piet

ging rustig zijn eigen gang en liet zich niet opjatten. Voor hem was er tijd voor één rondje extra. Joop Wissink zorgde voor drie clubrecords. Zijn honderd kilometer (15.50.00) werd 's nachts apart opgenomen en Philip had het genoeg daarna een uurtje met Joop over het parkoers te mogen wandelen. Ook Joops eindafstand was een clubrecord. Bij het controleren van de doorkomsttijden werd ontdekt, dat de tussentijd op de vijfentwintig kilometer (3.18.30) eveneens goed was voor een RWV-record in de klasse M75. Con Bollmann, niet aangesloten bij een club, maakte op mij ook een erg goede indruk. Vroeger was de limiet 144 kilometer. Nu is de grens naar 105 kilometer verlaagd in verband met het stempelen van de kaarten voor de lange afstand.

Een Honderdman erbij!

Negen mensen startten op de honderd kilometer, waarvan er vijf voor de wedstrijd kozen. Zo kon de wedstrijd doorgaan. OLAT hanteert de niet meer voor de KNAU geldende regel, dat er minimaal vijf deelnemers voor een wedstrijd moeten zijn. Pedro Huntjens ging weg om Honderdman te worden. In een zeer regelmatig tempo bouwde hij aan een tijd binnen de elfeneenhalf uur, de limiet voor de titel Honderdman. Aan het eind had hij meer dan twee minuten over. Frans Leijtens kwam tussen zijn werkzaamheden voor het afstuderen door even de

100-man Pedro Huntjens

zijn met zijn afstand. Paul Koks stopte.

Honderd wandelen. Binnen de dertien uur was hij klaar en kon terug naar Delft om verder te studeren. Bauke te Nijenhuis verbeterde het clubrecord M65 op de honderd kilometer met vijftig minuten. We dachten, dat hij daarvoor naar Weert was gekomen. Doch hij was verrast, toen we hem met nog een ronde te gaan al feliciteerden met zijn aanstaande clubrecord. Gerrit de Jong was in training voor andere lange tochten en kon tevreden

Vijftig Mijl trainen

Huib van Broekhoven koos na zijn uitstekende prestatie in Loon op Zand gelukkig voor een kortere afstand. Huib wil naar Engeland en rust is belangrijker dan zoveel mogelijk lange tochten. Verzorgd en begeleid door vrouw en zoon legde hij zijn rondes af. Hij werd de enige deelnemer die de Kennedymars binnen de tien uur voltooide. Zo verdiende hij de speld van Kennedy

Vriend nummer 272. Klaas Bakker en Herman v/d Pluym finishten binnen de elf uur. Anne Radder, die gepoogd had de Kennedymars van Sittard in zijn centje te wandelen, maar voor de Belgische grens gestrand was, rondde hier wel de hele Kennedymars af. Voor de overige prestaties verwijs ik naar de uitslag.

Verrassingen bij de prijsuitreiking!

Meteen na de wedstrijd ben ik naar het station gegaan om zo snel mogelijk in bed te liggen. Zo'n vierentwintig uur is toch een flinke belasting voor mijn lijf en ik heb een week nodig om te herstellen van tweeëndertig uur zonder slaap.

Hans van der Knaap en anderen vertelden me later de perikelen bij de prijsuitreiking. OLAT had besloten dat een deelnemer slechts één beker kon winnen. Dat leidde ertoe, dat Ad Leermakers wel de wiselbeker voor de 24 uur kreeg, doch niet de beker voor de eerste prijs! Die beker kreeg tot zijn grote verrassing Piet van der Kroft, die als vierde eindigde. Zo was de tweede prijs voor Piet de Ruijter, die geen wedstrijdlicentie heeft! De derde prijs was voor Joop Wissink. Rieks Haan, Ad Leermakers en Mareel Dekker kregen bekertjes voor de 100 EM en Aaf Peters won de afstand bij de vrouwen. Jo Huntjens werd helemaal overgeslagen. Na veel gekrakeel werden alle prijzen weer ingenomen. Het OLAT-bestuur zou wel beslissen, wie welke beker zou krijgen. Ik neem aan, dat de zaak nu geregeld is, maar het was een zeer emotioneel slot van de wedstrijden.

De Sectie Lange Afstand van de KNBLO heeft de volgende onderscheidingen toegekend:

Frans Devoght RWV uit Turnhout
Super Long Distance Walker nummer 017
Rolf Craanen ook OLAT uit Amersfoort
Super Long Distance Walker nummer 011

Marcella Creemers ook OLAT uit Eindhoven
Master Long Distance Walker 007
Marry Heuvelman-Goudriaan
LDW 035; Super LDW 018; Master LDW 008

SNELWANDELEN

Deze rubriek wordt u aangeboden door Philip Krul
vragen aan Philip kunt u rechtstreeks stellen via e-mail philip.krul@hetnet.nl
of schriftelijk: Philip Krul, Hasebroekstraat 35, 3532 GK Utrecht

Juli
15 Amsterdam Omgeving Olympisch Stadion: Europees Kampioenschap onder 23 jaar voor vrouwen en mannen met snelwandelen zondagochtend op de weg. Exacte aanvangstijdstip is helaas nog niet bekend. Info bij Philip Krul: 030 - 294 72 41 of Email philip.krul@hetnet.nl
21 Sittard Unitas Baanwedstrijden Aanvang 15.15u Kunststofbaan sportpark 'De Baandert', Sittard Afstand: 3.000 m Na afloop uitreiking van de herinneringen van de snelwandelwisselbokaal 2000-2001
28 Sittard Unitas Baanwedstrijden Aanvang 15.15u Kunststofbaan sportpark 'De Baandert', Sittard. Afstand 5.000 m
augustus
11 Spijkenisse RWV: Recordwedstrijden 2 uur / 30.000 m. Alle afstanden starten tegelijk om 18.30 u. Kunststofbaan av Spark, sportpark 'De Brug', Plaatweg, Spijkenisse. Voorinschrijven is verplicht! <u>Inschrijving sluit op 10 juli bij Philip Krul.</u>
18 Sittard Unitas: Baanwedstrijden. Aanvang 15.15 u. Kunststofbaan sportpark 'De Baandert', Sittard. Afstand 5.000 meter.
26 Vught Prins Hendrik Nederlands Kampioenschap 20.000 m snelwandelen. Aanvang 10.30 u Sportpark 'De Koepel', Koepelweg 16, Vught. Limiet is waarschijnlijk 1.59.00. Voorinschrijven is verplicht! <u>Melden uiterlijk 15 juli!</u>
september
07 Zaandam Zaanland: Baanwedstrijden Aanvang 19.15u Kunststofbaan Vincent van Goghweg achter het Esso-benzinestation. Afstanden 3.000m t/m het uur.

Snelwandelen met Jazz

Acht Nederlanders waren op zaterdag 19 mei naar Düsseldorf gegaan om mee te doen aan snelwandelwedstrijden op de tonen van de band Mac Jass. Dit orkestje speelde vanaf de grasmat aan de binnenzijde van de baan en vanaf het balkon van het clubhuis van DSV 04 de atleten moed in. Ron

Tweede wedstrijd Snelwandeldrieluik

Nu was de RWV te gast in Barendrecht voor de snelwandelwedstrijden. Hoewel de meerkampen afgelast waren (te weinig inschrijvingen) mochten we toch op de baan voor onze wedstrijd. Ondanks een botsing met Paul Koks won de omkijkende Pedro Huntjens de vijfduizend meter van de Belg Dirk Bogaert, terwijl zijn zoon Jordi Huntjens zijn zesde verjaardag vierde met winst op de vierhonderd meter. Kees Lambregts (24.34,5) werd derde na een zeer spannende strijd met Richard Leijenaar (24.38,4) en

Een snelwandelvierdaagse

In het eerste weekend van juni (Pinksteren) was het mogelijk op vier achtereenvolgende dagen een wedstrijd te snelwandelen. Dat wil zeggen vier wedstrijden binnen achtenzestig uur. Natuurlijk kan niemand vier maal maximaal gaan. Zeven Nederlanders voltooiden deze Vierdaagse, waaronder Bert en Ron Timmermans. Op vrijdagavond in Zaandam haalde Ron in het halve uur 5.288 meter en kwam pa Bert tot 9.970 meter in het uur op een natte en winderige baan. Zaterdag regende het hard en waaide stevig. De pupillenwedstrijden in Rotterdam waren afgelast, omdat de baan 's morgens blank stond. 's Middags mochten de snelwandelaars wel in actie komen. Vooral de juryleden en medewerk(st)ers hadden last van de koude regen. Bij deze wedstrijd vierde Philip Krul zijn vijfhonderdste snelwandelwedstrijd. Wie had dat drie jaar terug, toen hij na een langdurig ziekenhuisverblijf in verband met zijn Huidspierziekte een half jaar met een rollator rondstropelde, voor mogelijk gehouden!

Timmermans werd op de 5.000m tweede in 28.04,9. Hoogtepunt was de estafette van drie maal duizend meter snelwandelen aan het eind van het programma. Een internationaal team bestaande uit de junioren Hilko Paulsen (GER) en Ron Timmermans plus veteraan Hans van der Knaap won.

Hans van der Knaap (24.42,7). Drie deelnemende veteranen binnen acht seconden onder de vijftientig minuten maken we weinig mee. Henk Plasman finishte als zesde met 25.07,1. Henk was een week meegeweest met het schoolkamp van zijn jongste dochter en dat betekent minder slaap. In datzelfde weekend was Nederland tijdens de Europacup voor snelwandelaars in Dudince (CZE) niet met een team vertegenwoordigd. Alleen Marcel van Gemert nam deel, doch hij werd op de vijftig kilometer helaas gediskwalificeerd.

Ron Timmermans koos de drieduizend meter. In een vinnige eindsprint versloeg Henk Plasman Kees Lambregts nipt. Het verschil was 0,4 seconde (een metertje). Bert Timmermans had iets meer dan een half uur nodig.

In het einklassement werd veteraan Kees Lambregts tweede (achter senior Pedro Huntjens) voor Henk Plasman. De meest opvallende prestatie van die dag komt echter op naam van Ronald Maas, een C-jongen van de RWV, die zijn vijfduizendmetertijd plotseling met bijna drie minuten verbeterde tot 29.18,4!

De Eerste Pinksterdag werden in Barendrecht de Open Zuidhollandse Kampioenschappen georganiseerd met onder meer vijfduizend meter snelwandelen. Ivana Mayova, een Tsjechische, won de wedstrijd met groot verschil. Bijna alle mannen zette ze op minimaal een ronde. Het snelwandelen had een primeur. Er moest over gestart worden, want de klok deed het niet en de juryleden voor het tellen van de ronden zaten nog in de kantine. Zelfs Tjabel Ras had dat in de ruim veertig

jaar, die hij snelwandelt, nog nooit meegemaakt. Naast Bert en Ron Timmermans deden nog achttien atleten mee in Barendrecht en er waren kampioenen bij de Vrouwen (Ivana Mayova), C-jongens (Vincent Onos), B-jongens (Jacques van Bremen), senioren (Marcel

Dordrecht: Veteranenkampioenschappen.

Op zondag 10 juni waren er twintig vrouwen en mannen actief bij het snelwandelen. De beide vrouwen legden drieduizend meter af in laan vier en tegelijk wandelden de mannen hun vijfduizend meter in de binnenlaan van de vierhonderd meter lange atletiekbaan. Zo konden mannen en vrouwen toch tegelijkertijd deelnemen, want de regeltjes staan niet toe, dat verschillende afstanden samen in dezelfde laan

Chalons-en-Champagne naar Colmar 360 kilometer snelwandelen.

Van 1 tot 4 juni 2001 nam Marleen Radder aan deze wedstrijd in Frankrijk deel. Tien vrouwen hadden zich geplaatst. Reeds drie maal eerder had Marleen meegedaan en in 1997 was ze winnares geweest. De afstand wisselt per jaar, omdat niet steeds dezelfde wegen gebruikt kunnen worden.

Na een uiterst spannende strijd, waarbij een voorsprong van ruim een half uur terugliep tot amper vier minuten, slaagde Marleen er toch weer in het tempo te verhogen. De tweede nacht regende het veel, zodat de voeten van Marleen erg kapot gingen. Onderweg zijn er twee

Bunschoten), Mannen 40+ (Richard Leijenaar) en Mannen 50+ (Fred Röhner).

Tweede Pinksterdag in Sittard startten zestien deelnemers, waarvan er zeven de Vierdaagse volmaakten.

worden afgelegd. Henk Plasman werd kampioen bij de Mannen 40+ voor Kees Lambregts. Bert Timmermans werd in deze klasse zevende. De overige kampioenen zijn: Marica Onos (V40), Theo Koenis (M45), Fred Röhner (M50), Ad van Oijen (M55), Tjabel Ras (M65) en Henri Gest (M80). Deze laatste man, tweeëntachtig jaar jong, wandelde 39.29,14 op zijn 58e Huwelijksdag.

verplichte rusten van respectievelijk twee en één uur om de artsen de gelegenheid te geven de deelnemers te controleren. Op de finish had Marleen een voorsprong van vierentwintig minuten op Irina Putintseva (Kirgistan) en twee uur acht minuten op Ludmila Amirova (Rusland).

De klassemanten (ook van de mannenwedstrijd) zijn te vinden op <http://paris.colmar.free.fr>

Foto's van deze langeafstand wedstrijd zijn te vinden op <http://paris.colmar.free.fr/2001/photos01/Thumbnails.html>

VERONTSCHULDIGING

OP HET MOMENT DAT IK HET OLAT-NIEUWS VAN JUNI IN HANDE KRIJG MERK IK HET NIET, MAAR EEN DAG LATER ZIE IK TOCH IETS VREEMDS AAN DE FOTO OP DE VOORKAFT. SORRY MARGRIET DAT IK DEZE MOOIE FOTO VAN JOU ZO SLORDIG HEB

INGESCAND, TROUWENS ER STONDEN NOG EEN PAAR WAZIGE PRENTJES MEER IN HET BOEKJE.

OOK AAN ONZE LEDEN EN LEZERS VAN OLAT-NIEUWS MIJN VERONTSCHULDIGING VOOR DEZE SLORDIGHEID, ALS OOK DE TOEKOMSTIGE BOEKJES GAAN LIJDEN ONDER ZULKE ONOPLETTENDHEID, ZAL IK ME BERADEN. **AD VAN ASTEN**

Gevonden

Tijdens het Int. Wandelevenement in Weert is in een van de auto's van het parkoersteam een blauwe Leopard trainingsbroek achtergebleven. Mist u dit kledingstuk in uw sportgarderobe neem dan even contact op met:

Conny Nakken ☎0495-450325

Op zaterdag 4 augustus 2001 tijdens de Kempische Wandeldagen bestaat de mogelijkheid om mee te gaan op een ballonvaart.

Rond 19.30 uur zal men het luchtruim kiezen, na eerst een heerlijk Barbecue met een afsluit drankje.. Opgave kan vanaf nu geschieden laat deze kans niet voorbij gaan. Inschrijfgeld f 360,00

Wandelsportvereniging OLAT

Opgaveformulieren bij Hein Lenders Tel. 06-12074473

Leden A-B-C van Jans van Griethuizen

Jans zou je je willen voorstellen?

Mijn naam is Jans van Griethuizen en ik woon in Hazerswoude.

Al meer dan 16 jaar lid van OLAT, en met veel plezier.

Getrouwd, 4 dochters, 11 kleinkinderen, 1 man. 67 jaar jong, en ook erg belangrijk: nog heel gezond.

Auto:

Wit campertje, ik slaap overal.

Boek:

De aardkinderen van J.M. Auel.

Clubblad:

Wordt steeds leuker.

Drank:

Wijntje.

Eten:

Rauwkost

Favoriete man:

Jacques. We hopen in oktober 45 jaar getrouwd te zijn.

Grootste hekel:

Aan dronken mensen.

Hobby:

Wandelen, fietsen, bridge, Zwemmen.

I:

Inca-trail in Bolivia. Heel mooi maar zwaar.

Jarig:

8 oktober

Kritiek op:

Moderne techniek. Snap nog steeds niet hoe mijn mobiele telefoon werkt.

Langste wandeltocht:

3 keer 200 kilometer in 40 uur van Euraudax.

Muziek:

Panfluit

Nooit:

Wandeltocht die met de auto is uitgezet.

OLAT:

Daar heb ik bier drinken geleerd, veel plezier beleefd. Ga er graag heen.

Prestatietoelt:

Continental Centurion in Sint-Oedenrode (CC 215).

Roken:

Al geen 14 jaar meer.

Seks:

Bij het ouder worden.....

Televisie:

Natuurfilms

Uitgaan:

Goed voor U. Doe ik graag.

Vakantie:

Is er op uitgaan. De wereld ontdekken.

IJskoud:

Was het op 19 april in Tsjechië (bergwandeltocht in Nebesky).

Zwemmen:

's-Zomers elke dag in het openluchtzwembad.

OPROEP:

Het OLAT-blad heeft voor mij een grote betekenis. Jan Oerlemans is een bekende wandelaar en lid van OLAT in de jaren 80. Schreef eens een mooi reisverslag van Nepal. Dat pakte me. Ik kwam met Jan in kontakt. Ik dacht dat ik zo'n reis nooit zou kunnen maken. Dat jaar liep ik de Centurion. Jan zei: "Als je een Centurion kunt lopen, kan je ook een wandeltocht in Nepal maken." Jan heeft mij op het spoor gezet via een goede reisorganisatie. En daar zijn later heel veel mooie grote reizen uit voortgekomen.

Jan is naar Afrika verhuisd. Nu heb ik gehoord dat Jan weer terug is, en dat hij ergens in Brabant woont. Wie zou mij in contact kunnen brengen met Jan Oerlemans? Oudere OLAT-leden kenden Jan allemaal. Ik zou het zo leuk vinden om met Jan nog eens een praatje te maken.

Mijn telefoonnummer is: **0172-589496**. Dank U!

Jans van Griethuizen

WANDELEN OP DINSDAG

Voor wie het maar weten wil:

Wij zijn een spontaan gegroeide groep lieden die onder de vlag van OLAT graag om de week in gezelschap een dagje gezellig wandelen. We hebben leden noch bestuur. Niettemin voelen de initiatiefnemers van het eerste uur hun verantwoordelijkheid en het is om die reden, dat het goed is om enkele ongeschreven spelregels eens op 'n rijtje te zetten. Dit is vooral gewenst omdat steeds meer deelnemers zich aanmelden om ook eens 'n tocht 'vlak voor hun huisdeur' te organiseren.

- We starten klokke tien, voorzien van leeftocht en laten het hondje thuis.
- De wandeling bedraagt ± 20 km; het tempo ± 5 km/h.
- De wandeling ligt globaal tussen Weert, Tilburg, Den Bosch en de grensstreek.
- Er moet 'n routebeschrijving voorhanden zijn, óók als er wordt geïmproviseerd.
- De verantwoordelijke gids gaat altijd voorop en zijn secondant voert de achterhoede om eventuele dwaalgasten in het gareel te houden; splitsing van de groep zal in principe worden vermeden.
- Voortaan zal de verantwoordelijke gids ook zijn route voorlopen ter vermindering van verrassingen en proberen een gastvrij café, liefst bij de start, te vinden; dat laatste kan niet worden gegarandeerd.
- De wandeling heeft een recreatief karakter met ruimte, dus tijd voor een bezienswaardigheid. De ervaring leert, dat vooral tijdens een tocht 'vlak voor de huisdeur' niet alleen wat te zien en te horen is, maar dat daarvoor veel belangstelling wordt getoond. Ach, van 'n ongeïnteresseerde wandelaar wordt wat aanpassing verwacht zoals dat ook wel eens geldt voor een hardloper.

Wie zich overigens de NS-wandeling over de Hollandse Kade weet te herinneren kent het verlangen van een aantal deelnemers om nog eens een tocht te organiseren in een landschappelijk ander gebied. Welnu, **2 oktober** staat een tocht door het Savelsbos op het programma.

Startpunt is dan N.S. station Maastricht en eindpunt station Eijsden.

Voor deze 'vroeg' herfstwandeling wordt de starttijd verschoven naar 10.30 uur i.p.v. 10.00 uur.

Wij wensen u veel wandelgenot.

Christiaan Koehler en Truus van Vessem

Zomerprogramma 2001

<u>Datum</u>	<u>Route</u>	<u>Start</u>	<u>Plaats</u>
10 juli	Waterlelieroute	Gemeentehuis, Petrus Dondersstr. 1	St. Michielsgestel
24 juli	Beemdenroute	Café de Gouden Leeuw, Jan Smuldersstr. 24	Vessem
7 aug.	Geén wandeling i.v.m. de Kempische wandeldagen die het weekend vooraf zijn.		
21 aug.	Dommeldalroute	Mgr. Kuipersplein	Borkel& Schaft
4 sept.	Grote Peel	Bezoekerscentrum	Ospel
18 sept.	Warrenbeekvallei	Achelse Kluis	Borkel&Schaft
2 oktober	Savelsbos	N.S. Station (vertrek 10.30u)	Maastricht
16 oktober	Strabrechtse heide	café de Zwaan	Heeze

Meer informatie?

Truus van Vessem 040-2110413.

SJEF KOOLEN OP ZIJN WEG NAAR

SANTIAGO DE COMPOSTELA

reisverslag van 2 april tot en met 27 juni 2000, deel 3
(aan de hand van zijn dagboek)

Naar St. Jac

Om twee dagen in Vezelay te blijven rondhangen is toch iets teveel gevraagd. We stellen wat orde op zaken, slenteren maar wat rond en slapen zelfs een uurtje in een park. De avondmis in de kathedraal wordt voorgegaan door 8 paters en 8 nonnen. Het is een mooie plechtigheid. Helaas krijg ik het aan het eind van de dienst zo koud, dat ik naar buiten moet. In zo'n pontificaal gebouw dringt geen warmte van buiten door.

De zusters in het klooster, waar we overnachten, vragen geen geld, maar we mogen wel een gift in het potje doen; dat doen we natuurlijk.

Vanmorgen zijn we al om halfacht op pad. Er staat ons een fikse tocht te wachten in een gebied dat te vergelijken is met tochten als Waxweiler-Maul of naar Dachscheid. Maar we hebben er zin in, dus geen gezeur. Ook nu komen we weer door gehuchten die helemaal verlaten lijken. In Corbigny hebben ze echter een VVV-kantoor, maar dat is niet voor Pelgrims, dus maar

naar het gemeentehuis. De enthousiaste ambtenaren komen allemaal om ons heen staan, maar erg happig om ons een slaapplek aan te bieden zijn ze niet. Een boer biedt tenslotte uitkomst en we mogen even buiten het dorp op een veld onze tent opzetten. Terwijl Ad dat allemaal regelt loop ik terug naar het dorp en doe de nodige inkopen, tenminste dat denk ik te doen. Als ik wil afrekenen blijkt m'n portemonnee niet in m'n heupzakje te zitten. Te laat herinner ik me dat ik die aan Ad heb gegeven toen we met de boer stonden te onderhandelen. Nu kan ik met lege handen terug naar de tent. Even is er consternatie. Ad was met de boer weg om mij te zoeken en onze spullen liggen ondertussen onbeheerd op het veldje, terwijl we daar toch een vaste afspraak over hebben. Ik zit dit te schrijven op een emmer voor ons tentje, terwijl de beloofde koffie niet op komt dagen: dit zijn ook momenten uit het leven van een pelgrim. Terwijl Ad op zijn beurt het emmertje als schrijfstool gebruikt, merk ik al niets meer van het buitengebeuren. We hebben 40 km opgetekend in ons dagboek.

"Tini, gisteren heb ik roofvogels gezien met alleen een witte staart, kijk eens even na hoe die heten." En. "M'n rugzak, daarin zit alles wat ik nodig heb, soms doet hij me denken aan Thea, soms taai, soms lief. Ik merk soms niet dat hij op m'n rug hangt, zo merk ik soms ook niet Thea dat je thuis bent." Ik hoop dat jullie het beiden samen goed hebben."

Vanmorgen zitten we niet lekker in ons vel. We zijn vertrokken zonder eten, de plaats waar we hebben overnacht nodigde daar ook niet voor uit. Gelukkig zijn we erg hard voor onszelf, want er wordt wel enig doorzettingsvermogen van je gevraagd op z'n tocht. In Corbigny kopen we stokbrood met zult en eten alles op terwijl we op een bankje zitten en veel bekijks hebben. In het dorp laat Ad zijn schoenen maken en die zijn rond het middaguur klaar. Dan begint het te regenen, we wachten even in een café, maar daar kom je ook niet verder mee.

Ondanks de regen wordt het moreel beter, alleen de zin om rond te kijken ontbreekt. De kilometers gaan voorbij. Het bordje van de beloofde camping hangt er wel, maar daarop staat: nog 7 km. Het lukt ons onderdak te vinden in een schuurtje. We staan te prutsen in de regen, maar binnen is het droog. In een restaurantje zitten we in ons dagboek te schrijven, als de telefoon gaat.

Het is lang geleden dat ik huilde

We vervolgen de route van de GR-3, veel klimmen en dalen, soms door bossen en dan weer prachtige vergezichten. Ook hier is niets te koop, dat is goed om kilometers te maken zolang de honger weg blijft. Bij een boer mogen we de tent opzetten. Ad krijgt een stokbrood op de koop toe, en met nog wat soep wordt het een heerlijke maaltijd. We zijn weer 40 km dicht bij ons doel.

Een Nederlander die hier woont, heeft onderdak. We zijn echter tevreden met wat we hebben. We denken positief; als de wijzer van ons kompas maar naar het zuiden blijft wijzen. Het blijft een geweldig avontuur en in mijn dagboek noteer ik 32 km.

's Morgens is alles triest en nat. Ik heb geen regenjas meegenomen, dat is jammer omdat de poncho ook aan de binnenkant nat wordt. Rond de middag proberen we in een bushokje wat thee te zetten, maar dat mislukt. In Vandenesse vinden we een hotel. Gelukkig, het is koud en we willen niet verder vandaag. In dit dorp dat voor 75% onbewoond is, kunnen we voor 50 francs onze maag vol eten. Hopelijk is het weer morgen mooier, dan kunnen we weer van de natuur genieten die hier fantastisch is. 25 km staat er op de meter.

Als enigen dwalen wij door deze omgeving, slechts hier

en daar een vervallen boerderij of kasteel. In Fours kan ik even bellen met Tini en Thea. Ook doen we dubbel boodschappen: een deel gaat direct op en vervolgens kopen we wat voor de komende uren. We volgen een mooi parkoers, en het is zwaar. In Gendre slaan we een verkeerde weg in en komen onverwacht op de GR-3 terecht. Die route is prachtig. Bij een afgelegen huis informeren we waar we zijn, we krijgen drinken en ze wijzen ons de weg naar Maltat. Vandaag hield het weer zich goed, de omgeving lijkt een beetje op het Zwarte Woud. Het hotelletje in Maltat is maar klein, voor 58 franc inclusief ontbijt en ik kon niet alles op. Jullie zouden lachen, als je ons bezig hoort in het Frans. De vogels waaronder nachtegallen en roodborsttapuiten te horen zingen, doet snel het slechte weer vergeten. De mensen hier kennen allemaal 'St. Jac.'. Onze afstand daar naar toe bedroeg vandaag 40 km.

Vandaag is het een feestdag in Frankrijk: 1 mei. Om 6.00 uur lig ik al wakker naar de vogelgeluiden te luisteren en te raden wat ik allemaal hoor. Ik heb nog een noodrantsoen in de rugzak van een eerdere SNP-reis in de bergen. We delen het en met een kop bouillon is het voldoende voor een maaltijd voor ons beiden. Ons moreel is goed, gelukkig maar, want op zo'n nationale feestdag in een vreemd land weet je niet direct wat je te

wachten staat. Het parkoers wordt steeds mooier en de hoogteverschillen nemen ook toe. Na 19 km non-stop komen we in Donjon. Hier is een restaurantje open en we drinken koffie. Een korte verkenning leert dat er ook één winkel open is tot 12.30 uur. Vlug Ad opgehaald die de wacht houdt bij de rugzakken en we kunnen alles kopen wat we nodig hebben. Op een bank, 25 meter verder, eten we ook bijna alles weer op. Nog even een kaart voor Tini posten en we zijn weer op pad. Het is al twee dagen mooi weer met ongeveer 20 graden, we kunnen lekker in korte broek stappen. De streek is buitengewoon in een afwisselend landschap met kasteelachtige gebouwen van vroegere landheren. De flora en fauna zijn ook indrukwekkend om te zien; er wordt hier niet met vergif gespoten zoals bij ons. Vogels die wij in Nederweert zelden zien, dartelen hier in bomen en struikgewas en daartussen op elke 25 meter een wielewaal. Ongelofelijk hoeveel soorten vogels hier bijeen leven: sijzen, putters, nachtegalen en zelfs de wulp. Ik hoef me dus voorlopig geen zorg te maken dat deze vogels uitsterven.

Ik schrijf dit in een gîte te St. Martin waar we na 38 km wandelen zijn aangekomen. We hebben onze kleren gewassen en genieten nu van een flesje wijn. Eigenlijk moest iedereen deze ervaringen eens kunnen opdoen! Vanmorgen komen we in de echte bergen tot 1000 meter. Het landschap wordt ruiger, nog mooier, maar ook zwaarder. Vroeg in de middag vroegen we bij iemand om water, het bleek een Nederlandse te zijn die hier woont. Zij verhuurt ook kamers, maar voor ons is 14.00 uur toch te vroeg om al te stoppen. In St. Nicolas-des-Biefs zijn de twee gîtes en het hotelletje gesloten, maar de camping een paar kilometer verder is wel open, ten-

minste dat denken we: we zijn de enige gasten. We kunnen daar ook warm eten, en dat slaan we niet af. Volgens Ad kon je die nacht de krant lezen bij de bliksem, ik heb maar even genoten van de hagel en het gedonder en dat alles op een hoogte van 900 meter na 35 km wandelen.

Als we de volgende morgen weer aanlopen, ligt op veel plaatsen de hagel nog langs de weg. Ad bekent dat hij vannacht toch wel even in z'n piepzak heeft gezeten, of de tent het wel zou houden.

We wandelen nu op 1000 meter en in de verte zien we de sneeuw op de flanken. Ons staat vandaag weer wat te

wachten, het weer is zonnig en de omgeving mooi, dus het deert ons niet. Als we het skigebied 'le loge des Gardes' passeren merken we dat de storm eind 1999 hier goed heeft huisgehouden. Al het bos ligt bijna plat en ook de meeste telefoon- en elektriciteitspalen hebben het niet overleefd. In het bergdorpje la Tuilière is een bakker en na 4 uur onafgebroken zwoegen, nemen we even een rustpauze om het lekkere brood rustig te kunnen opeten. Het wandelen vergaat ons goed en in St. Just-en-Chevalet drinken we even een pilsje op een terras. In Champoly is het inmiddels weer gaan regenen en het lijkt ons het best om er voor vandaag mee te stoppen. Slaapgelegenheid is hier niet, maar de kastelein brengt ons naar een gîte op drie kilometer van de route. In la Goutte worden we vriendelijk ontvangen en we ontmoeten er een Belgisch echtpaar, dus we kunnen ook weer eens echt buurten. Deze mensen spreken vloeiend Frans en zodoende kunnen we via hen en de bazin van de gîte ook te weten komen hoe we het beste kunnen wandelen om weer op de juiste route te komen. We slapen erg luxe. M'n baard heb ik ook bijgewerkt, die laat ik zeker niet staan.. Na 43 km wandelen hoor ik die nacht geen onweer meer.

Na een gevarieerd ontbijt vertrekken we, en onze spullen zijn allemaal droog. Onze gastvrouw maakt een foto van ons. Ze wil die gebruiken als reclame; wij zijn namelijk haar eerste gasten op weg naar St. Jac. Nog even zwaaien en we gaan het avontuur weer tegemoet.

En vandaag wordt het een avontuur. De route, die we dachten te kennen, blijkt toch moeilijk vindbaar. Diverse keren moesten we aan een nieuwe ontdekking beginnen, maar uiteindelijk zitten we dan op het goede spoor. Het hoogste punt voor vandaag ligt op 1100 meter. Bergtoppen, met sneeuw bedekt, omringen ons. We krijgen ook gigantische vergezichten te zien en dat alles vaak in een entourage van omgewaaide bossen. Bij eenzame huisjes, in gehuchtjes met slechts een paar huizen, ligt vaak een omgewaaide boom nog op het dak. Het is hier armoe troef..

Op het oog hebben we vanmiddag ingeschat dat we in de buurt van St. Didier-s-Rochefort wel bij de sneeuwberg zouden zijn, maar dat bleek toch een misvatting. In Chalmazel mogen we op het voetbalveld onze tent plaatsen. Terwijl Ad dat in orde maakt, ga ik in het dorp boodschappen doen. Aan de voet van de besneeuwde berg, genieten we daarna van ons zelf gemaakte diner. Tot nu toe was dit toch het mooiste wandelparkoers over een afstand van 45 km. Ongelofelijk welke veranderingen je in de natuur meemaakt, na 5 weken wandelen.

We gaan nu praten over cols, als we weer eens een heuveltje op en af moeten. Vandaag is het de Col Baracuchet en met 1276 m geen bagatel. De laatste klim was zelfs 6 km lang, en ja hoor, de gentiaan stond in bloei. En niet alleen de gentiaan. In het natuurpark Naturel Regional livra dois Forez groet iedereen ons als Pelgrim naar St. Jac.

In het gebied zijn geen dorpjes, alleen veel alleenstaande woningen die ver van elkaar liggen. Tegen de avond komen we in St. Anthème waar de hotels te duur zijn voor een pelgrim, maar waar ze ons verwijzen naar de gemeente-camping. De camping is verlaten, en we kunnen er onze gang gaan. Ad is hier in de gelegenheid om zijn kookkunst te demonstreren. Na een heerlijke douche, zit ik in het goed verzorgde toiletgebouw op

Dit zijn de mooie kanten van het pelgrimeren

Hierna begint het avontuur weer echt.

Met een stevige klim verlaten we het dorpje en komen op 1160 meter. Er volgen nog een paar van zulke knapen, waaronder nog een van 1140 meter. Het is zwaar werken, maar je krijgt er ook mooie bloemen o.a. de gentiaan voor terug. Langzaam komt er een eind aan deze overweldigende schoonheid en we komen op vlakker terrein. Ook de dorpen hebben weer enige omvang, en nu zijn ze ook mooi om te zien. In Usson-en-Forez is een restaurant waar we iets warm eten. Tot ongeveer 14.00 uur zijn we bezig met onze puree en schalen vlees. Uit de krant kunnen we opmaken, dat de GR-3 wordt afgeraden voor pelgrimgangers naar St. Jac. Dus hiervoor moeten we een alternatief zoeken, want de storm schijnt onderweg wel heel erg te hebben huis gehouden in de bossen.

Het weer is ook weer niet al te best. Voordat we in het dorp Pontemeyrat komen, zien we hoog in het dal een oude spoorweg lopen. In het dorp bel ik nog even naar huis, omdat de familie daar nu ook bij elkaar is. We doen wat inkopen en zoeken onderdak, maar dat is niet te vinden. Als we besluiten door te lopen, stuiten we op een bord: gîte. We volgen de pijl, maar het huis is op slot. We slaan onze binnentent op onder een afdak en zullen daar de nacht doorbrengen. Om 20.00 uur komen onverwacht de bewoners thuis. Voor 240 francs mogen we ook binnen slapen, maar dat vinden we toch te prijzig. Wel krijgen we van de gastvrouw 2 liter warme thee en dat volstaat voor de eerste keer het missen van een wasbeurt voor onszelf. De mensen in deze streek leven van de houtwinning en daaraan is hier momenteel geen gebrek. De dag is om en ik noteer 40 km.

We willen vandaag Le Puy en Velay halen en kiezen voor een mooi binnenweggetje. Omstreeks 10.00 uur passeren we St. Pierre-du-Champ en kunnen onze voorraad aanvullen, die natuurlijk voor een groot deel ook weer meteen op gaat. Mensen die op straat lopen, zijn op weg naar de kerk.

Ons parkoers is rotsachtig en het loopt zwaar. Als we om halfvijf merken dat we ons doel vandaag niet halen, stoppen we na 40 km in Lavoût-s-Loire. Hier is een camping, zeer mooi gelegen aan de boorden van de Loire. Ook hier weer niemand om te informeren, maar op een bord staat dat we vrij onze gang kunnen gaan. Ad zet de tent op en ik ga op verkenning voor eten. Na dik twee uur kom ik terug en moet ik aan Ad bekennen dat het vandaag zondag is en in de hele streek geen

een geleende stoel en schrijf dat we vandaag weer 40 km deden. Morgen is Tini jarig.

Zonder te betalen, verlaten we de camping en keren terug naar St. Anthème om boodschappen te doen. We hebben geluk, er zijn zelfs gaskruikjes te koop.

Ik bel naar huis. Tini is jarig en blij dat ze mijn stem hoort. Het is lang geleden dat ik gehuild heb, maar nu komen de tranen.

'Dus Tini, de liefde voor jou heeft nog niets geleden.'

winkel open is..Omdat we toch echt honger hebben, zoeken we tot de bodem van onze rugzakken en vinden gelukkig noch wat restanten. Het opvallende in dit gebied zijn kippenfokkerijen en u zult zich verbazen: openbare goed verzorgde toiletten. Voor ons is 40 km op een dag gewoonte.

Ik ben goed gelovig, dus ik neem vanmorgen direct van Ad aan dat het de hele nacht heeft geregend. Ik ben helemaal ingeburgerd in het harde leven van een pelgrim. Ik ben een heel ander mens aan het worden; het ge-

jaagde in mij schijnt te verdwijnen.

We gaan door een groot dal op weg naar Le Puy en Velay. De afstand is maar 20 km. Zo'n 6 km voor de plaats stoppen we en leggen onze tent te drogen op enkele bomen. In Chadrac eten we in een restaurant. Hier worden we echt goed verwend door een Oma, die waarschijnlijk ook de kasteleinsvrouw is. Gebruikelijk of omdat we pelgrims zijn? Het laat zich raden.

Rond 13.00 uur komen we in Le Puy en Velay. Onze mond zakt open van verbazing. Een kerk staat hoog boven op een rots en een prachtig Mariabeeld rijst op, helemaal van ijzer, wel 40 meter hoog. Hier houden we het voor vandaag na 20 km voor gezien.

Er lopen hier veel pelgrims rond. Er arriveert een groep Oostenrijkers die direct op de foto moeten. Wij gaan naar de kathedraal om een stempel te vragen. Tegenover de kerk staat een klooster, waar een groep Zwitsers juist onderdak vindt. Wij sluiten aan en krijgen ook logies. Het is een oud en kolossaal groot gebouw. Als we om 8.00 uur in de kathedraal de Mis bijwonen kunnen we ook ontbijt krijgen, dat is aan ons besteed. Na een douche en verkleedpartij gaan we in de stad op verkenning. Het is er prachtig, allemaal oude steegjes met trapjes en oude huisjes. Het zou te veel worden alles te beschrijven, maar jammer vinden we het wel dat we hier niet onze eerste rustdag hebben gepland. Dit zijn de mooie kanten van het pelgrimeren.....Wij rekenen op een volgende ontmoeting op onze tocht naar St. Jac. Er zijn nog eindeloze kilometers te gaan

REIS MET TRANS-WORLD NAAR OOST-EUROPA:

DE EERSTE INTERNATIONALE DRIEDAAGSE IN DE EUROREGIO NEISSE: HET WANDELPAD-GEDEELTE

Door Peter van de Ven

Na drie dagen wandelen in Polen, Tsjechië en Duitsland zouden we nu, met als basis het natuurvriendenhuis Koenigstein, dit wandelpad gaan ontdekken.

Op maandag 23 april dus voor de eerste keer. Het pad is 2500 kilometer lang, dus als je alles wilt lopen, moet je of rentenieren of heel veel vakantiedagen hebben.

Het gedeelte dat wij liepen (plm. 75 kilometer) is an sich al een wandelvakantie waard. Mocht Bert Mann in 2002 geen tweede editie meer van de Driedaagse organiseren - Bert, wo warst Du in Zittau? - dan is het uitsluitend bewandelen van deze weg dus ook een optie.

Het gebied waar wij liepen wordt hier Sachsische Schweiss genoemd. Het begin was nog niet zo inspirerend: om halftien gestart in Markersbach, en toen over de verharde weg naar Bielethal. Gelukkig had Auke Jansma, die een volleerd kaartlezer bleek te zijn, al na drie kilometer een alternatief gevonden, en zo zagen we vanaf het uitzichtspunt Nachbar al zeer fraaie rotsformaties. We zagen ook in de verte de heuvel Sachsensteig liggen. Deze bult gingen wij dus niet beklimmen, maar op dat gebied zouden we de komende dagen nog genoeg aan onze trekken komen!

Een indiaan in de
Sachsische Schweiz

Weer terug op de weg keek een Apache-Indiaan op ons neer. Zo werd die rots genoemd, zou Winnetou hier ook vereerd mee zijn geweest?

Even verderop een toren, dit bleek een historische hoogoven te zijn, die van 1540 tot 1720 dienst gedaan had.

In Bielethal (acht kilometer)

de eerste binnenrust. Een heel positieve ontwikkeling toen we de route vervolgden: de zon ging schijnen en de temperatuur steeg boven de 12 graden! Nu volgde een heel lang stuk over een brede bosweg naar de vesting Koenigstein. Het voordeel hiervan was dat de klim van 240 naar 360 meter nauwelijks inspanning vergde. Toen ik het complex voor het eerst zag liggen, had ik een foto moeten maken, want toen er een half uur later een tweede mogelijkheid was, zaten we nog maar twintig meter onder de wallen. Vlakbij de vesting in een heel

primitief tentje goed gegeten en gedronken: de boer had de garage laten ombouwen tot cafetaria.

Hier splitste zich de groep: drie personen zouden de vesting gaan bezoeken (entree: tien mark) en daarna te-

ruggaan naar het natuurvriendenhuis. Wij daalden af naar de stad Koenigstein en staken toen met een voetveer de Elbe over. Nu werd het voor de eerste keer behoorlijk zweten: de temperatuur 15 graden en over veel trappen stijgen naar een hoogvlakte, waar heel pontificaal de Lilienstein

(415 meter) de skyline beheerste. Weer 200 meter naar deze rotsformatie toelopen, en dan een heleboel trappen omhoog. Helemaal boven waren mensen nogal duidelijk hoorbaar. Konden die hun ...niet houden, op deze manier werd je er op een pijnlijke manier op gewezen, dat je er nog lang niet was! Eenmaal boven natuurlijk de beloning, dat je een uitzicht had over een heel uitgestrekt gebied.

Met geld kun je alles voor elkaar krijgen, dus had een familie Wetten hier een her-

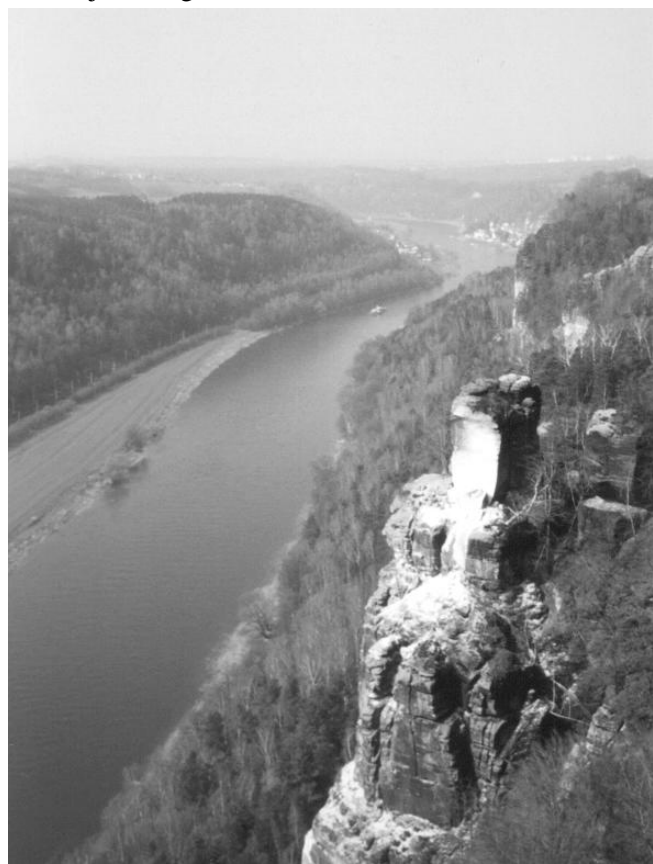
denkingszuil laten bouwen ter herinnering aan het 800-jarige bestaan van hun dynastie in 1889.

Hierna daalden we weer net zo snel af als we geklommen hadden en liepen naar de parkeerplaats, waar Ben

Dinsdag 24 april:

Omdat we gisteren niet zo ver gekomen waren als de bedoeling was, reden we nu naar een stadje, dat ruim vier kilometer van de Lilienstein vandaan lag. Dit was een kuurplaats, Rathen. Zij lag aan de Elbe, dus laag. De meer ondernemenden mochten hier uitstappen, Ben ging met de "watjes" (zijn eigen woorden!) naar de Bastei, waardoor die weer een klim konden overslaan. Deze klim was weliswaar een kleine 200 meter, van 111 meter boven NAP tot 305 meter, maar zij voerde over een vrij breed pad. Waarschijnlijk liepen er vrij regelmatig ook kuurgasten naar boven.

De Bastei bleek een grillige rotsformatie te zijn. Boven de afgronden tussen de rotsen had men een plm. dertig meter lange brug gebouwd, waardoor het vroeger een onneembare vesting was. Een rots heette de Grosse Steinschleuder. Zij had ook iets met stenen te maken: er stond namelijk een middeleeuws schiettuig op, waarmee rotsen over een grote afstand naar de vijand werden afgeschoten. De rotsen lagen vlak bij de Elbe, en behalve het uitzicht landinwaarts was de rivier ook het bekijken waard. Op een heel klein bootje stonden heel veel poppetjes, dat moest een voetveer zijn. Het kasteel vlak bij de brug was de Felsenburch Neurathen. Ook

was er een rotstoneel. Daar moest entree voor betaald worden, maar buiten dat perceel waren zo veel uitzichtpunten, dat we dat rustig konden overslaan.

zijn busje had staan. Ben had het grootste gedeelte van de dag "gewinkeld" (=nieuwe overnachtingsmogelijkheden gezocht), maar had toch het mooiste gedeelte van vandaag meegelopen.

Ne een kopje koffie gedronken te hebben gingen we verder naar de Schwedenloecher.

Dit was een langgerekte kloof, waar we tussen de rotsen bijna net zo veel daalden, als dat we vanmorgen gestegen waren. Gisteren had ik de eerste trappen al vermeld bij de Lilienstein, nu bestond de afdaling ook bijna uitsluitend uit trappen, dan weer van beton, dan weer van metaal, dus wel allemaal aangelegd. Ondanks het feit dat het allemaal zeer indrukwekkend was, was ik blij dat er daarna weer een "normale" stijging was. Bij Amselbach zagen we een rots, waar het water maar heel langzaam van afsijpelde. Maar als er dan weer toeristen aankwamen -en wij werden ook in die categorie ingedeeld- drukte iemand op een knopje en werd het een behoorlijke waterval.

Voorbij het dorp Rathewalde maakte het bos plaats voor grasvlakten, en toen we langs een enigszins drukke weg liepen, zagen we in de verte de Lilienstein en de vesting Koenigstein liggen. Op een gegeven moment moest Hannie uit Beesd haar tempo helemaal terugschroeven. Dat had niets met vermoeidheid te maken, maar ze zat "vast" aan een boer, die haar duizendeneen verhalen vertelde over zijn bedrijf, zonder MKZ ist das Bauernleben doch schön!

Het was inmiddels al weer over enen, dus bij een Imbiss maar weer de innerlijke mens verzorgd.

Na een klein stukje bosweg weer een heel steile afdaling door een kloof. Deze was veel nauwer dan de Schwedenloecher, dus veel zon kwam daar niet. En je moest ook geen hoogtevrees hebben, want tien minuten later liep je over een trap, die je al op veertig meter hoogte had zien liggen.

Ergens op de helling zagen we het dorp Hohnstein liggen. Bij dit dorp lag ook een burcht, die eens door een bekend koningsdynastie werd bewoond. Het bos waarin wij nu liepen was de koninklijke berentuin, maar omdat de muren al decennia niet meer werden onderhouden waren deze "vogels" al gevlogen, boften wij even!

Vanuit Hohnstein ging het over een vrij brede weg naar café-restaurant Brand. Zij hadden vandaag helaas Ruhetag, maar gelukkig was het terras niet gesloten. Dit lag namelijk op een rotswand, die zich honderden meters naar links en naar rechts uitstrekte, en waarvandaan je een kilometerswijd uitzicht had. Voor het eerst mijn korte broek geshowd (deelnemers aan de Amblèvereis van 1999, het was niet die gele!), en die voorstelling zou blijven duren tot de terugreis naar Nederland, eindelijk lente!

Voor de derde keer kregen we een wagonlading trappen voor onze kiezen. Toen lag daar beneden de Tiefe Grund. Klinkt interessant, maar het was gewoon een verharde verkeersweg.

In Poschdorff, bij een treinspoor, dronken we nog wat in de tuin van een pension. Hierna kwam een vrij gemakkelijk stuk naar de finishplaats Bad Schandau. We liepen hier op het verkeerde punt het dorp binnen, toch

Woensdag 25 april:

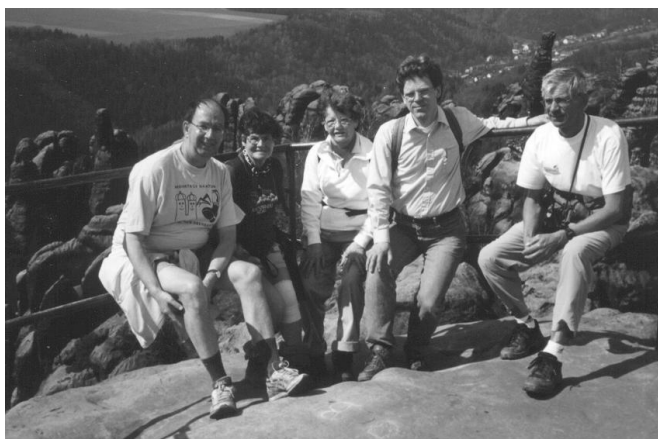
Alweer de derde dag, dat we een stukje van de Eisenach-Budapest-weg bewandelden. Dit gedeelte van de weg lag in de Saechsische Schweiz. Een ietwat overdreven naam, want de rotsformaties waren wel hoog, maar in vergelijking met Zwitserland waren het maar beginnende "bulten". We vervolgden het pad waar we gisteren geëindigd waren, in Bad Schandau. Het busje werd bij het station neergezet, en met het voetveer staken we de Elbe over. Aan de overkant stonden de meeste huizen van dit stadje. Binnen een kwartier hadden we langs een invalsweg de stad alweer verlaten en toen gingen we ergens rechtsaf naar het dorpje Ostrau. Er moest weer geklommen worden, over een goed begaanbare weg. Ostrau was op het moment dat we daar doorheen liepen (tien uur) nog een beetje een spookdorp.

Toen ging het weer naar beneden, dit was een pad dat weer wat smaller was. We kwamen uit op een grote verkeersweg, en nu kondigde zich een zeer fraai gedeelte aan, de Schrammsteine. Eerst liepen we nog een stukje langs deze rotsen, waarbij we ook nog een paar bergbeklimmers (of is kletterers een beter woord?) hoog boven ons zagen "hangen". Toen kwam er weer een stijging met trappen. Eenmaal boven gekomen ging de route naar rechts, maar 200 meter naar links was het uitzichtspunt "Hoher Torstein". Even twijfelde ik of ik zou omlopen, temeer daar er volgens Ben nog zoveel zouden komen. Achteraf een gouden greep om hier toch naar toe te gaan. We zaten hier op een hoogte van 400 meter, hoger dan alle toppen van gisteren en eergisteren. Op een wandelkaart stonden hier binnen drie kilometer wel twaalf toppen geprojecteerd. Het waaide soms behoorlijk, als we weer eens langs een afgrond liepen. Ergens op een van die randen vroeg Martin mij een foto van hem te maken. Dit vond ik een

had Ben ons meteen gesignaleerd, zodat we op tijd waren voor het warme eten in het natuurvriendenhuis om zes uur.

beetje akelig, want met het nog-een-stapje-achteruit-effect had hij daar wel eens behoorlijk beschadigd uit kunnen komen!

Dat heilig en pittig goed samen kunnen gaan, bleek wel toen we over de bergkam "Heilige Stiege" heenliepen.

Op veel plaatsen zag je hier mensen picknicken. Je vraagt je af als dit gebied toeristisch ontdekt is, hoeveel rustgelegenheden er dan op het door ons bewandelde stuk van vandaag (20 kilometer) zouden zijn. Nu was dit er maar een, een café-restaurant op de Grosse Winterberg, een top van 538 meter. De zon scheen daar weliswaar, maar vanwege de wind toch maar binnen gaan zitten. Een groot gedeelte van het stuk dat we vanaf Bad Schandau hadden gelopen is overigens opgenomen in een IML-reis naar Duitsland / Oostenrijk / Tsjechië in september als excursie.

We moesten nu nog maar vier kilometer afdalen naar Schmilka, een grensplaats. Enkele honderden meters verderop lag Tsjechië. Via een drietal haarspeldbochten kwamen we telkens vlak bij de Tsjechische grens. Vroeger lagen hier grote rollen prikkeldraad, nu was

door palen, met een tussenafstand van drie meter, te zien dat dit de scheiding is. Jo Rovers ging de "dange-

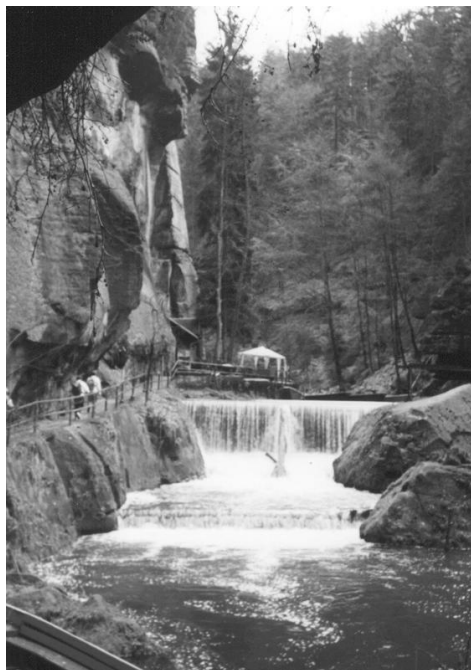

rous zone" in voor een foto, ik voor de lage paaltjes met DDR erop, dit was ik vier dagen geleden vergeten vast te leggen. Laat er nou net op dat moment een autoriteit in een jeep langskomen met dreigende taal van "Dit gaat U geld kosten" en "De Tsjechen richten een machinegeweer op je en je wordt in een kerker in Praag "gedeponeerd". Hannie maakte nog een grapje in

Donderdag 26 april:

Volgens het programma zouden we met de trein naar Praag gaan, maar er was niet veel animo hiervoor in de groep. Nu ben ik de daar de laatste 20 jaar al vier keer geweest, maar als je deze stad nog nooit hebt gezien, moet je zondermeer deze kans grijpen. Nu ging het naar een stadje plm. tien kilometer voorbij de Tsjechische grens. Daar dronken we wat bij de stationsrestaurant. De naam van die plaats weet ik niet meer, maar Ben zal daar zeker niet rouwig om zijn, want bij terugkomst bij het busje was dat voertuig geen kant meer op te krijgen vanwege een wielklem. Ach per saldo is zo'n boete nog honderden kronen goedkoper dan een dagje Praag. We kregen nog gelegenheid om inkopen te doen, waar dankbaar gebruik van werd gemaakt.

Daarna gingen we naar de grensplaats Hrensko, en van daaruit zouden we nog een lokale rondweg bewandelen van plm. veertien kilometer lengte. Ook hier in Tsjechië was het een stukje Zwitserland: de Bohemische

Schweiz. Dat men ook hier hart heeft voor de natuur bleek uit het feit dat het grootste gedeelte van het gebied als Narodni (=Nationaal) park fungeerde. Toen we om een uur 's-middags het café uitgingen, leek het er even op dat het zou gaan regenen, de

het Duits, dat we het in het Duits! geschreven waarschuwingsbord niet konden lezen. Wat werd die man toen giftig, die moet twaalf jaar geleden nog een fanatieke Stassi geweest zijn! Even verderop liepen we nog 500 meter constant langs Tsjechië, ondanks het feit dat dit een verwaarloosd pad was, zijn we daar maar "braaf" gebleven.

In Schmilka moesten we nog een half uur op het voetveer wachten. De groep splitste zich toen: drie personen pikten een terrasje tussen twee huizen in de schaduw, en vier personen zaten aan de Elbe, maar de zon was daar wel behoorlijk heet!

Aan de overkant op de trein gestapt naar Bad Schandau. Toen hebben we de wet weer overtreden, door met zijn zevenen met drie kaartjes te reizen (we hadden geen tijd om er meer te trekken), maar ik ga er van uit, dat deze "misdad" in het niet valt bij ons grensavontuur!

lucht was behoorlijk dicht getrokken. Gelukkig ontwikkelde zich dat voor de rest van de dag weer in positieve richting.

In het begin volgden we tussen twee heuvelruggen het riviertje de Kaminice over een smal pad. Na twee kilometer hield het pad echter op, maar geen nood, want daar waren boten, die ons over een afstand van 900 meter naar het vervolg van het pad brachten. Dit was de Stille O. Edmundsklamm. Halverweg trok de bootsman aan een touw, dat langs de kant hing, en toen kreeg je het geintje dat we twee dagen daarvoor ook al hadden meegemaakt: de waterval, die in volume opeens 500% toegenomen was. Het enige geinige vond ik dat de mensen die voor in de boot zaten wellicht een beetje nat geworden zijn van het opspattende water!

Na nog een kilometer gelopen te hebben staken we een bruggetje over en toen ging het over een lange trap naar boven naar het dorpje Mezna. Dit was een afstand van nog geen driehonderd meter, maar het was wel een groot hoogteverschil, dat overbrugd moest worden. Dit zou de laatste lastige "barrière" van onze wandelvakan-tie zijn.

Van Mezna ging het over de grote weg, met veel wijde blik, naar het kruispunt Mezni-Louka. Daarna zou er een heel lang pad volgen langs bergwanden, en geleidelijk stijgend naar het Prebisch Tor. Al na een half uur hadden we een heel mooi uitzicht over het Tsjechische gedeelte van het dal, waarbij ook de daken van Mezna opvielen. Bij de Fluegelwand weer binnen 300 meter een viertal indrukwekkende bergtoppen.

Op dit pad viel de gele kleur onder aan de rotsen op. Hier wisten we zeker, dat het hier om zandsteen ging, net zoals alle rotsformaties die we de afgelopen dagen beklommen hadden.

We kwamen nog een Hollandse vrouw met haar Duitse vriendin tegen. Dit was een aparte ervaring, want Nederlanders zag je hier zowat niet. Maar wie weet, is dat over vijf jaar weer helemaal anders.

Het Prebisch Tor ligt op 449 meter hoogte, en het is een natuurlijke rotsbrug. Onder die brug is het 10 meter hoog en 26 meter breed. Er overheen lopen kon echter niet, misschien dat zij toch bezwijkt als er op een gegeven moment honderd man op staan, en dan is men toch een vooraanstaand natuurmonument uit die streek kwijt. De entree was 45 kronen (f 2,70). Alleen jammer dat men voor die prijs in het restaurant bier en fris verkocht in plastic bekertjes. Weer een van die onhebbelijkheden

Vrijdag 27 april:

Om voor de terugreis naar Nederland wat dichterbij "huis" te zitten, reisden we via Dresden naar Marienberg. Dresden was de stad, waar we het grootste gedeelte van die dag zouden vertoeven. Dresden is een stad met drie gezichten: Het oudste gedeelte van de stad, waar een aantal gebouwen het bombardement van 1945 overleefd heeft, een gedeelte dat tot stand gekomen is in de tijd van het IJzeren Gordijn, en een heel modern winkelcentrum, dat zich kan meten met andere grotere Duitse steden. Uiteraard was het oudere gedeelte het interessants. Hier stonden de paleizen van het Saksische Koningshuis, met daarbij de Hofkirche, en een heel uitgestrekt gastenverblijf, met tuinen, die aan Versailles doen denken. Het oudste gedeelte aan de oostwand, het Wallpavillon, wist mij vooral te bekoren omdat daar maar liefst tien beelden tonnetjes in hun nek vasthielden, wat zou daar nu ingezeten hebben?... Ook liepen we langs een paar werkplaatsen, waar we zagen hoe de beelden, die door erosie aangetast werden weer gerestaureerd werden, of helemaal opnieuw gemaakt. Er waren hier zoveel beeldhouwwerken, dat er waarschijnlijk heel veel manuren werk nodig waren, om alles bij te houden.

van het westerse toerisme, die men hier al vrij snel aan het overnemen is.

De afdaling terug naar Hrensko duurde maar een half uur. Aan het begin van het dorp vroeg ik Ben of ik een foto kon maken van een grenswinkeltje, waar Tsjechische Vietnamezen goedkope drank, sigaretten en andere artikelen aanboden. Ben deed daar nog een poging om houten speelgoed voor een kleinzoon te kopen, maar na bij vier gelegenheden onderhandeld te hebben, deed hij geen moeite meer. De volgende keer beter!

De wand die van het koninklijk paleis naar de Frauenkirche liep, was heel indrukwekkend, want over plm. 200 meter was hier een optocht op geschilderd, waarin alle koningen en gevolg meeliepen, die tussen 950 en 1800 aan de macht waren geweest.

Maar de restauratie van de Frauenkirche blijft voor mij toch het indrukwekkendst: Deze duurt van 1995 tot 2004. Toen ik het vierkante gebouw voor het eerst zag, dacht ik dat daar een modern warenhuis gebouwd werd, maar daar zal deze kerk, zoals zij er voor de oorlog uitzag, weer in volle glorie herrijzen. Op een terrein in de buurt stonden tientallen rekken met allerlei stenen, allemaal verzameld uit de originele puinhopen van de kerk, dus straks bestaat dit gebouw waarschijnlijk voor meer dan de helft uit originele bouwmaterialen.

Om kwart voor twee reden we door naar Marienberg, waar een enthousiast comité in 1994/95 nog heeft geprobeerd de Duitse IML-wandeling naar binnen te halen, maar het door gebrek aan accommodatie (voor de boba's?) visten ze achter het net.

's-Avonds bezochten we nog Wolkenstein, waar we het warme galgenmaal zouden gebruiken. Daar lag ook een kasteel, waar ik, toen ik in 1994 de Driedaagse liep, ook geweest moest zijn, maar er kwamen geen herinneringen meer naar boven.

De laatste dag, **zaterdag 28 april:** Geen bijzonderheden, een voorspoedige thuisreis naar Arnhem, waar we maar een liefst meer dan een uur eerder arriveerden dan oorspronkelijk gepland was.

Peter van de Ven

100 km Euraudax vanuit Budingen in België

Op vrijdag 11 mei 2001 organiseerde Euraudax een wandeltocht van 100 km vanuit Budingen (gemeente Zoutleeuw) in België. Budingen is gelegen in de vierhoek Diest, Hasselt, St. Truiden en Tienen. De start was 's-avonds om 22.00 uur. Er werden lussen gelopen van respectievelijk 30, 27, 23 en 20 km. Daardoor hadden we de meeste grote rusten in de startgelegenheid. De tocht werd in het eerste warme weekend van het jaar georganiseerd, waarbij de temperatuur tot boven de 25 graden steeg. Echte bossen heb je in dit gebied weliswaar niet, maar regelmatig liepen we wel langs bomen en struiken. Het parkoers liep grotendeels over verharde

wegen. Enkele keren liep we over grintwegen of grintpaden, en soms zelfs over een grasweg. Ook staken we op een zeker moment een omgeploegd land over. De boer had een paar zandwegen maar gemakshalve mee-omgeploegd. De boer was trouwens net aan het eggen, en was dus gewaar van onze over-

steek. Maar hij gaf geen commentaar. Bij de start waren 67 wandelaars aanwezig. Na 1 uur en een kwartier kwam er een invaller. Een Hollander had vertraging bij de heenreis ondervonden en werd met een auto van een organisatielid alsnog bij de groep gebracht. Er was ook één uitvaller, zodat we met 67 man finishten.

De eerste lus voerde naar Zoutleeuw. Hier was op 11 km de eerste wagenrust. Deze was gelegen in het centrum op het marktplein naast een grote kerk. Daarna was in het plaatsje Booienhoven de eerste grote rust van 20 minuten op 22 km. Daarna liepen we weer terug via buurtschap Ossenwegen naar Budingen. Hier was op 30 km de tweede grote rust van 25 minuten.

De tweede lus voerde in noordwestelijke richting. Daarbij staken we diverse malen beekjes over zoals de Overbeek, de Walsbeek en de Velp. Op 39 km was de tweede wagenrust te Kortenen. Via de plaats Geetbets werd de derde wagenrust bereikt en die was in het plaatsje Rummen op 48 km. In Geetbeets liepen we nog langs de luxe friture waar we de vrijdagavond ervoor warm hadden gegeten. Na Rummen liepen we via

het plaatsje Grazen weer terug naar Budingen. Hier was een grote rust op 57 km van 40 minuten. Hier kregen we ons ontbijt. Dit bestond uit drie

broodjes met beleg. De vermoeidheid zorgde ervoor dat de trek er nauwelijks was.

De derde lus voerde in zuidwestelijke richting. Daarbij kruisten we verschillende keren de beken Grote en Kleine Gete. Ook kruisten we enige malen de Bieten-fietsroute en de IJzeren-fietsroute.

De Bietenroute is een fietstocht van 24 km tussen Tienen en Zoutleeuw. Tussen Tienen en Zoutleeuw reed vroeger een stoomtrein. Behalve het personenvervoer was één van de belangrijkste functies van deze stoomtreinen het vervoer van bieten naar de suikerfabriek in Tienen. Dat beeld is verdwenen en onder impuls van verschillende openbare instanties kwam er een veilig en rustig fietspad in de plaats.

De IJzerenweg is de naam van een fietspad dat Tienen, Zoutleeuw en Diest met mekaar verbindt. De naam verwijst naar de spoorwegbedding waarop het pad werd aangelegd. Meer dan een eeuw is het geleden dat daar nog een trein voorbijpuffte. Deze bedding maakte deel uit van de spoorlijnen Tienen-Diest-Mol en Tienen-Sint-Truiden-Tongeren, die in 1878 in gebruik werden genomen. Te Drieslinter was er een vertakking naar respectievelijk Diest en Sint-Truiden. In 1879 werd de spoorlijn te Sint-Truiden verlengd tot Tongeren. Tussen Tienen en Drieslinter deelden beide lijnen hetzelfde dubbelspoor. Daarna volgden ze elk hun eigen weg op enkelspoor.

Op 66 km was de vierde wagenrust te Neerlinter. Via het plaatsje Oplinter werd op 73 km de vierde grote rust te Drieslinter bereikt en duurde 20 minuten.

Het woord "Linter" is afgeleid van lindeboom en duidt de plaats aan waar lindebomen groeiden. Het voorvoegsel "Op" werd er waarschijnlijk later toegevoegd om het onderscheid te maken tussen Oplinter, Neerlinter, Boeslinter en, in het begin van de twintigste eeuw, Drieslinter. Opmerkelijk is wel dat alle Latijnse teksten met betrekking

tot aannemingen, goedkeuringen of akten, vooral in verband met de abdij "Maagdendaal", steeds spreken van "Lintre". Op oude kaarten vinden we Linter terug.

Op 80 km hadden we weer een grote rust te Budingen. Deze duurde 50 minuten en hier hadden we een warme maaltijd.

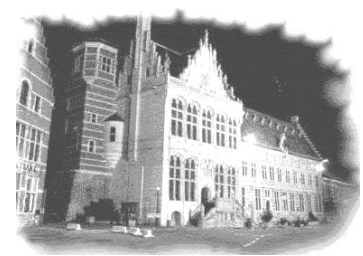
Opnieuw liepen we naar Zoutleeuw, nu in de vierde lus. Hier was in café De Leeuenaar op 88 km de zesde grote rust. Officieel duurde deze 20 minuten. Maar na 15 minuten werd meegedeeld dat we nog 20 minuten zouden rusten. In de laatste lus zou ons parkoers door natuurgebied Het Vinne lopen, maar dit gebied was afgezet vanwege de MKZ. We verlieten de grote rust opnieuw langs de grote kerk in het centrum van Zoutleeuw, waar we ook al waren geweest met de eerste wagenrust. De laatste wagenrust was op 94 km. Hier werd onder andere champagne geschonken. De Nederlander Cor Langenberg vierde hier het bereiken van zijn 10^e gouden arend. De wagenrust lag hier onbeschut in de volle zon.

De finish werd bereikt om 17.40 uur. Er waren vijf wandelaars die hier een gouden arend behaalden. Allereerst was dat een Nederlander, die zijn eerste gouden adelaar behaalde. Hij kreeg een flesje sterke drank uitgereikt. Verder waren er 2 Belgen die een gouden arend behaalden. Verder was er de eerder genoemde Nederlander die zijn tiende gouden arend behaalde. En als klap op de vuurpijl was er de Belg Paul Herman die zijn 41^e gouden arend behaalde. In Frankrijk is een man die 43 gouden arenden heeft.

Deze tocht werd voor een belangrijk deel bepaald door het wandeltempo van de baankapitein. En deze liep af en toe wel 6,5 of

6,8 km per uur.

Voor Amsterdam-Leeuwarder loopers natuurlijk een fluitje van een cent. Maar wij hadden hier flink veel moeite mee. Mede omdat

Gemeentehuis Zoutleeuw

we dit niet hadden verwacht. Het parkoers was echter wel vrij vlak, maar de zwaarte werd ook mede veroorzaakt door de hitte. Tijdens de tocht besloten we al bij voorbaat om hier niet vaker te wandelen vanwege het hoge tempo. Maar bij de finish vernamen we dat de baankapitein dit jaar alleen nog een 50 km zou

organiseren en er daarna mee zou stoppen. Na een rust van een uur reden we naar Kuringen, gemeente Hasselt. Hier hadden we een gastkamer gereserveerd. Deze was gesitueerd in landelijk gebied.

Coos & Henri

Met Constant-Op stap

De Ronde van Zuid-Limburg

In dit verslag over de Ronde van Zuid-Limburg ben ik uitgegaan van het basisverhaal van Constant en heb ik hier en daar ook m'n eigen indrukken van deze Ronde verwerkt.. Coos en Henri ook bedankt voor jullie verslag.!

Zaterdag 19 mei was de eerste dag van de Ronde van Zuid-Limburg die alweer voor de 58^e keer werd georganiseerd door een Stichting onder de hoede van de Limburgse Wandelsport Bond.

Deze tocht die officieel uit 3 wandeldagen bestaat en in totaal 100 km lang is, start vanuit 'De Spuiklep' op het rangeerterrein van de NS te Heerlen. Een ideale plaats om een wandeltocht te beginnen: per openbaar vervoer vijf minuten van het station en voor de autowandelaars gratis en volop parkeerruimte. Op de eerste dag is de start pas om 09.30 uur, we hoeven dan ook slechts 30 km af te leggen.

Na een korte aanloop door een buitenwijk, waar de bevolking niet veel anders om handen schijnt te hebben dan visjes vangen, komen we al vlug in de vrije natuur. We zien het eerste heuveltje steeds kleiner worden, dit omdat het een kluif is voor zandwinning en cement. Vandaag is de Brunsummerheide ons eerste doelwit: De Brunsummerheide is een heuvelachtig terrein met bossen en beeklopen. Soms passeren we een ven en zien in vergezichten enkele heidevelden en enige landerijen in afwisseling met bos. Aan de horizon een kerktoeren, waarschijnlijk van een Duits dorpje. Dat we hier heidevelden treffen is uniek, omdat het nog hei betreft

die als enige in zijn soort in Nederland op een zandbodem voortkomt die niet stamt uit de ijstijd, maar uit het *Mioceen*. Nu weet ik dat Constant op de Universiteit werkt en ons dus veel kan wijsmaken, maar op de eerste plaats liep ik dit maal de tocht zelf mee en ik heb een woordenboek en daarin staat voor *Mioceen*: is het op één na jongste tijdvak binnen het Tertiair, van 22 mil-

joen tot 7 miljoen jaren geleden, met daarin o.a. de vorming van bruinkool. Toen ik dit las wist ik dat ik de woorden van Constant voor waar kon doorgeven. Op deze Brunsummerheide ontspringt ook de Rode Beek en die heeft bij zijn oorsprong een zeer waardevolle flora waaronder beenbreek. Een groot deel van dit natuurgebied, dat eigendom is van Natuurmonumenten, is in de jaren dertig van de vorige eeuw bebost met grove dennen voor ontginning, maar de aanplant is in een latere periode langzamerhand gevarieerder geworden en heeft nu ook een grote natuurwaarde. Te midden van deze omgeving komen we bij de eerste verzorgingspost, waar we consumpties kunnen krijgen met bonnen die we op de startplaats hebben gekocht. Zo'n verzorgingspost is een goede plaats voor ontmoetingen; zo vond op deze stek een treffen plaats van uw redacteur met: Henri van Coos, (Coos was er ook), Constant en Peter van de Ven.

We vervolgen het parkoers in de richting van Landgraaf waar het Casino nu als kenoord bekend staat, maar vroeger aanlokkelijker was voor 'stoute' dingen. We verdwalen nog even achter een tennisbaan, maar bereiken toch het randje van Kerkrade. Al met al kenmerken dat ook de organisatie hier in het 'verre' zuiden heeft moeten wikken om een vrij parkoers te vinden. We kennen het westen van ons land als een aaneenschakeling van plaatsen, maar hier in Limburg kennen ze dat ook. Zo zou je kunnen stellen dat bijna het hele parkoers in en om Landgraaf was gesitueerd, maar toch doemen op zo'n dag veel plaatsnamen op. De soep werd namelijk opgediend in basisschool De Ansel in Eijgelshoven.

Netjes achter elkaar 'beklimmen' we het bosgebied dat ons bij Ehrenstein brengt. Het is een uitgestrekt gebied, veelal heuvelachtig bos dat bij kasteel Ehrenstein hoort. Voor 1500 was Ehrenstein een sterke dubbel omgrachte burcht. Opgravingen hebben aangetoond dat de versterking destijds bestond uit gebouwen die een binnenhof omsloten. De eerste gracht die de burcht omgaf, werd van de tweede gescheiden door een dikke ringmuur. De toegang tot de poorttoren bereikte men via een voorburcht over een valbrug. In 1722 vond een verandering in de bebouwing plaats, waarbij hardstenen kozijnen werden aangebracht, en er een kapel en twee ronde

hoektorens bijkwamen. Het huidige kasteel bestaat uit een herenhuis met hoeve en is onlangs gerestaureerd. Ehrenstein was een riddermatig leen. De eerste bewoner waarvan we de naam kennen was Adem van Ederen, drost van Gulik (1342). In 1707 werd de schout van Merksteijn, Hendrick Poyck, de eigenaar. We merkten onderweg dat er twee 'Ehrensteinen' zijn; 'Oud' en 'Nieuw'. Deze benamingen zijn in de 18^e eeuw door de eigenaar verschonken aan het kasteel als 'Oud Ehrenstein' en aan huis Anderst-Dentgenbach als 'Nieuw Ehrenstein'. We mogen om deze totale bebouwing heenlopen, en hoewel er bruggetjes over de brede gracht liggen, die een verkorting van het parkoers mogelijk maken, is de sociale controle hier een sterk wapen.

Een uurtje wandelen na Eijgelshoven komen we bij de watermolen van Strijthagen, waar in een lange rij langs het parkoers de consumpties en andere heerlijkheden

Zondagmorgen zijn we omstreeks 08.00 uur weer present. Vandaag wandelen we 40 km en dat wordt, met de ervaringen van voorgaande jaren nog vers in het geheugen, een pittige dag. We wandelen langs de bebouwde kom van Heerlen en dat is een opmerkelijke omgeving.

De stad is als het ware in een prachtig natuurrijk gebied opgebouwd, alleen een paar verkeerswegen die we moeten 'nemen' vormen de obstakels, al het overige is puur natuur. Op enig moment is er zelfs een stukje in het parkoers gebouwd dat geen herinnering aan eerder passeren oproept. De wandeling gaat bij Benzenrade door het Imstenraderbos over een fraaie holle weg door een oud loofbos dat op een steile helling is aangepland en een grub (erosiegeul) waarin zomereik, beuk, es en Spaanse aak is gegroeid.

Vandaag is Constant in korte broek, het houdt de belofte in dat het weer mooi wordt. En zo naderen we Huls, vanwaar we een schitterend panorama over de verre omgeving hebben. Constant besluit om Bellevue praktisch te benutten en ik wandel verder om aan de hand van zijn verhaal en eigen herinneringen de tocht voor vandaag af te maken.

Het volgende dorp waar we langs wandelen heet Simpelveld dat toch iets meer is dan een eenvoudig weilandje; het duidt naar middeleeuwse begrippen zelfs op een doorwaadbare beek die destijds door het dorp vloeide. Over Baneheide gaan we naar Nijswiller waar

worden aangeboden. Het is allemaal een beetje krap, maar vanwege de mooie ligging van de plaats maken we daar geen aanmerkingen op.

De vijvers om het kasteel Strijthagen lijken een eldorado voor mensen die thuis geen viskom hebben. We zijn nu toch echt in Landgraaf en er dreigt zelfs een beklimming van de bekende skiberg, maar de parkoersbouwers hebben dat zelf waarschijnlijk niet aangedurfd want het blijft bij het randgebeuren.

Was het eerst zo dat we Heerlen binnen kwamen via een sportcomplex dat de heerlijke rust van het buitengebied uitstraalde, in het afgelopen jaar is de bebouwing in deze omgeving uitgegroeid tot een 'urbanisatie' met allure.

Als we aan de finish komen, mogen we stellen dat het een heerlijke wandeldag was, met een aangenaam temperatuurtje en dat het parkoers op deze eerste dag iets had ingeleverd ten opzichte van voorgaande jaren.

midden in het dorp de verzorgingseenheid de tenten heeft opgeslagen. Het is hier heerlijk toeven. Maar met nog zo'n 27.5 km voor de boeg mag deze rustpauze ook weer niet te lang duren. Omdat Nijswiller geen alledaagse naam is, vertel ik even de achtergrond: nijs is afkomstig van de patroonheilige Donysius, en willer komt van het Latijnse 'villare': de landerijen gelegen om een villa.

Over een grindweg met veel overzicht over de omgeving komen we bij Hilleslagen en vervolgens in Vijlen. We zwerven nu in de omgeving van Vaals en daarmee in de uitlopers van een bosgebied dat zich verder over een deel van België en Duitsland uitstrekt. Ons wandelgebied is vrij heuvelachtig en op de paden is het uitkijken geblazen. Veel losse keien en flinke geulen, die door regenwater zijn ontstaan, maken dat je niet zo snel vooruit komt als je wel zou willen. Een 'grootse' kei ligt als een geologisch monument aan de kant van de weg; hij is daar geplaatst om de voormalige toegang tot een grindgroeve in het Elzetterbos te markeren. Niet veel verder komen we bij Camerig op camping "De Rozenhof": een vast rustpunt tijdens de zondagse wan-

deling. Hier zitten de meesten toch wel een half uurtje aan uiteenlopende versnaperingen en in het zonnetje is het er best uit te houden.

De terugweg begint met een wandeling door het mooie Geuldal, over heuvelachtige weilanden met vaak schitterende vergezichten. Jammer, dat de beroemde draai-poortjes hier uit de gratie dreigen te raken omdat de

meeste nutteloos langs het wandelpad staan. We gaan voorbij aan Mechelen en komen via een pad met veel draai-poortjes uiteindelijk in Wahlwiller waar ons gratis bouillon wordt aangeboden. Aan een familie die in de verbouwing zit en toch gastvrijheid biedt aan zo'n grote groep wandelaars is een extra woord van dank wel op

Maandagmorgen begint traditiegetrouw met een reisje naar een of ander dorpje, om de afstand niet langer dan 30 km te maken en toch de mooiste plekjes aan te doen. Vandaag ging de trein naar Schin op Geul.

Vanaf het station wandelen we eerst door het dorp en komen vervolgens over holle wegen in het prachtige Geuldal. Hier gaan we over graspaden. Het Geuldal is afwisselend en mag wel het interessantste beekdal van Nederland worden genoemd. Er zijn steile hellingen en de rivier is sterk meanderend. Het gebied is een afwisseling van graslanden en struwelen met holle wegen, en een bebouwing met de typische vakwerkhuisen. In Wylre is een verzorgingspost ingericht, die natuurlijk alle eer wordt aangedaan. We lopen nog een rondje om Schin op Geul en gaan over Stokhem en langs de Geul tot aan de 'Drie Beeldjes' om vervolgens Neerhem aan te houden. Hier is zoals gebruikelijk de rust in hotel 'Lobelia'. De tocht zit er dan voor de helft op.

In het toeristen stadje Valkenburg zijn diverse aanknopingspunten om een verhaal aan op te hangen, maar laten we het hier houden bij het noemen van Kasteel Halder dat dienst doet als zetel van de Limburgse VVV

z'n plaats. Wahlwiller is een oude plaats met een RK kerk waarvan de muren zouden dateren uit de 12^e eeuw. Een stijgend pad, met mooie vergezichten en later een holle weg brengen ons in Trintelen, waar de laatste verzorging is. Bij boer Thiessen mogen we tussen de landbouwwerktuigen onze resterende consumptiebonnen opmaken, en omdat we er toch bijna zijn trakteer ik mezelf op een Sjoes.

Bij de boer mogen we meteen achter om een steegje in dat uitkomt in het dorp. Vandaar gaat het rechtsaf en tot onze verwondering wandelen we nu langs de fraai gerestaureerde molen van Vrouweheide, en nemen zelfs de heuvel van 218 meter, die 'dienst doet' als hoogste punt van Nederland; je struikelt er bijna over het beton dat dat punt markeert. Het laatste deel van de route is ook anders dan we gewend zijn. We gaan nu via Ubachsberg naar Kunrade en ook nu ben ik er niet achter kunnen komen of we langs of over de Kunderberg zijn gelopen. Aan het einde van de route gaan we aanvankelijk langs een verkeersweg, maar later langs een mooie sportaccommodatie terug naar 'De Spuiklep'. Het was wederom een prachtige wandeldag en we kregen een verrassend mooie route te bewandelen. Voor mij was dit tevens de laatste wandeldag en voor de derde dag volg ik Constant weer.

en kasteel Oost uit de 16^e eeuw dat na een grondige verbouwing in de 19^e eeuw nu in gebruik is als onderwijsinstelling. Over Walem en langs 'De Kluis' en de kruiswegstation komen we uiteindelijk aan in Klimmen voor de laatste rust op het sportveld, een traditie die dit jaar gelukkig ook door kon gaan.

Er staan nog 2 kastelen op ons te wachten: het eerste is kasteel Haeren in Craubeek dat al 5 eeuwen oud is en dat op de hoeken kamertorens heeft van drie verdiepingen. De vijvers en parken van Voerendaal brengen ons tenslotte bij kasteel Cortenbach dat gelegen is bij het Cortenbacherbos dat ontstond als moerasbos in een oude visvijver van het kasteel. Kasteel Terworm zou als derde te beschrijven zijn, maar dat gebouw is de laatste jaren zover aangepast dat het alleen nog met naam historisch mag heten.

Ook op deze laatste dag hield het weer zich prima en de 700 wandelaars die twee of drie dagen wandelden hebben zeker genoten van een mooie uitgave van de RvZL die eigenlijk te weinig in de belangstelling staat en dat geldt voor zowel de verzorging als voor de mooie parkeerders in een prachtig decor.

HET BEGIN VAN HET PIETERPAD (MET DANK AAN EEN COLLEGA)

10 juni 2001 Peter van de Ven

Op mijn werk organiseert iemand jaarlijks een wandeltocht van plm. 25 kilometer over een wandelpad. Dit jaar zouden we de rondweg naar Amsterdam lopen, van Abcoude naar Oudekerk aan de Amstel. Omdat hij zich

ter elfder ure ziek meldde, stonden we maar met drie man in de stationshal van Eindhoven. Vanwege dit geringe aantal besloten we om maar helemaal niet te gaan wandelen. Ik ging nog even een kop koffie drinken, om

me erop te bezinnen wat ik nu zou gaan doen. Uiteindelijk was ik al om tien over zes opgestaan en stond mijn fiets al in de stalling, dus die twee gulden was ik kwijt. Bovendien had ik nieuwe schoenen gekocht met het oog op mijn deelname een week later aan de Poolcirkel-Vierdaagse in Pello (Fins Lapland), dus ik wilde wel lopen. Een georganiseerde wandeltocht kwam niet in Frage, omdat ik geen wandelprogramma bij me had. Toen dacht ik: Waarom niet weer eens een stukje Pieterpad lopen? De laatste keer dat ik dat gedaan had was op 27 december 1984, dus het mocht wel weer eens.

Om half negen de trein genomen naar Sittard, om daar te beginnen aan de etappe Sittard Maastricht. Bij de VVV snel een boekje kopen. Helaas, in dat "gat" was de VVV op zondag dicht (dat ze toeristisch niet zo denderend zijn, wist ik trouwens nog van een Kennedymars van zeven jaar geleden). Dus weer 750 meter teruggelopen naar het station, en de trein genomen naar Maastricht. Daar was de VVV ...DICHT, ging pas om elf uur open. Dat duurde nog drie kwartier, daarom maar op het Vrijthof iets gegeten en gedronken. Bij de VVV was het nog even spannend: het boekje lag niet op het schap en achter de balie. Gelukkig was er nog voorraad in de catacomben. Toen kon ik dan eindelijk, om halftwaalf, echt gaan lopen.

Omdat dit stuk nog altijd 32 kilometer is, maar niet begonnen bij de Sint Pietersberg, maar bij het station. Na een kilometer, aan de overkant van de A2, even vijf minuten stilgestaan om een processie langs te zien trekken. Er werden o.a. een buste van Sint Servaas, een Christusbeeld met gespreide armen (zonder kruis) en een monnik megedragen. Dit had ik zelfs in mijn jeugd heel weinig gezien. Iemand wist mij te vertellen dat deze processie ook iets te maken had met de jaarlijkse kermis.

Tien minuten later was ik Maastricht uit en ging het over een landweg richting Bemelen. Er waren meer Pieterpad-wandelaars op de route, op het eerste stuk tot Strabeek heb ik er misschien wel veertig gezien. Een van die lieden vroeg mij of ik in de sauna geweest was. Nu zweet ik altijd al vrij snel, en het was 20 graden geworden. Er was wel dreiging van buien, maar wonder boven wonder dreven die tot vier uur ook weer weg. Bemelen lieten we rechts liggen, en toen ging het over een heuvel via het Bemelerbos naar Terblijt. Van Terblijt ging het naar boven naar de

Rijksweg en daar moest ik natuurlijk 100 meter van de route af, om Sylvie van café Noben op te zoeken. De deelnemers van de Heuvelland-Vierdaagse weten uiteraard dat dit de startlocatie van dat evenement is. Aan de overkant door het bos afgedaald naar de Geul, allemaal bekende stukken van VILT. Langs de geul was er aan het pad gewerkt: er waren omheiningen langs het pad, en een paar keer een breed hek (geen stiegelke). Was dat misschien om de mountain-bikers af te remmen?

Bij Tivoli, vlak voor Valkenburg, over een zandpad richting Houthem gelopen. Toen was ik in Strabeek, einde van de eerste etappe. Toen onder het spoor en de autoweg door naar het Ravenbos. Inmiddels maar het trainingspak uitgedaan, want het bleef warm. Ook nog wat gegeten, kwam wel van pas dat ik voor Amsterdam proviand meegenomen had.

Het Ravensbos bood veel schaduw, zo nu en dan moesten er een paar trappen geklommen worden, maar dat was niet dramatisch. Toen we het bos uitkwamen zagen we het gehucht Klein Haasdaal liggen. Hier staat een indrukwekkende watertoren. Even verderop het dorp Schimmert. Ik liep nu over landwegen in de hoogvlakte, met veel weide blik. Een enkele keer stak ik een verkeersweg over. Na drieën was de dreiging van regen aanzienlijk groter geworden. Links en achter mij donkere wolken. Toch duurde het nog veertig minuten voordat het, na toename van de wind, begon te druppelen. Ik verwachtte een hoosbui, maar de regen was dusdanig, dat de grond er nauwelijks nat van werd. Ergens passeerde ik nog een grote steengroeve, maar die was nu als vuilnisbelt in gebruik. Gelukkig zag je daar vanaf het pad niet veel van.

Bij het doorkruisen van Spaubeek was ik al 18 kilometer gevorderd. Hier stond een kopje op de kaart (horeca) maar die heb ik niet gezien. Na het passeren van de autoweg Sittard-Heerlen en de spoorlijn toen in het volgende bos maar weer gerust, in de regen, maar ik had daar geen centje pijn aan.

Na het passeren van het bos was het 600 meter lopen naar Huis Terborgh, en hier bleek wel horeca te zijn. Daar op het terras iets gedronken. De meeste mensen zaten binnen, maar het was hier onder de grote paraplu goed uit te houden.

Vanuit Terborgh een lange stijgende landweg richting Puth, maar vanwege de lengte merkte je niet veel van de stijging. Wel toen ik, eenmaal in Puth achterom keek. De zon was weer teruggekomen, dus de paraplu maar opgeborgen. Voorbij Puth weer afgedaald naar een kloostercomplex, de Paulus-stichting.

Voorbij al die historische gebouwen scherp rechtsaf en toen weer in het open veld een schitterend panorama (stond in het boekje). Ze hadden gelijk, wat het woonbare gedeelte betrof, had ik de finishplaats en Geleen al een half uur geleden zien liggen.

Nu was het nog een half uur lopen naar de markt van Sittard. Eerst nog een stukje holle weg (ik ben er die

dag misschien wel vier tegengekomen) en daarna een lange veldweg, die een eeuw geleden misschien nog onverhard doorliep tot de markt zelf. Langs die veldweg, die overigens ook is opgenomen in het fietspadenplan van Limburg, nog een kapelletje tegengekomen van de Heilige Rosa, patrones van Sittard en een kruisweg.

Wandelen over de afsluitdijk

Door Klaas Bakker

Het is lang na middernacht, tientallen wazige schimmen dwalen over de dijk richting Friesland. Ik vraag me af wat de langsrazende automobilisten van al die oplichtende reflectievestjes denken, als ze daarvan al iets kunnen zien. We komen langs het monument, hier is ook de eerste van de drie wagenrusten op de dijk. Het is geen gesloten wolkendek, boven ons zien we zo nu en dan een ster, rechts van ons over het IJsselmeer is het donker en weerlicht het af en toe.

De maan is op vakantie, en wij zijn op doortocht naar de tweede wagenrust bij Breezanddijk. Vanaf hier zijn de lichten van de sluizen van Kornwerderzand goed zichtbaar. Het duurt dan echter nog wel anderhalf uur voordat je daar bent. Toch heb ik geen hekel aan de dijk, dit is de vijfde keer dat ik deze tocht wandel. De eerste keer was wel erg ver in het verleden, 1961 toen zonder behoorlijke training. Het is wel gelukt om de tocht uit te wandelen maar met moeite, het gaat nu allemaal een stuk makkelijker.

Zaterdagmorgen om 10:30 uur zijn we met 66 deelnemers aan deze jaarlijks terugkerende klassieker op wandelgebied begonnen. Amsterdam-Leeuwarden wordt nu al voor de 56^e keer georganiseerd door s.v. de LAT. Vanuit de achteruitgang van Amsterdam CS met de pont over het IJ, LAT pijlen volgen naar de startplaats Bloemenkwartier in Amsterdam Noord. Dit is ruim twintig minuten wandelen, genoeg om alvast in de stemming te komen.

Je zou deze tocht in drie delen kunnen splitsen, de eerste 80 km in groepsverband naar Den Oever, dan 30 km op de automatische piloot over de afsluitdijk, met daarna nog een dagtocht van 40 km naar Leeuwarden gevolgd door een cooling down in het zwembad, wat dit jaar niet doorging omdat het zwembad gesloten was. We konden echter wel douchen.

Je ziet op deze lange afstandstochten veel bekenden, enkelen hebben deze tocht al voor de 10-20-30ste keer afgelegd. Het record staat op 41.

De eerste 40 km naar Hoorn is over de oude route van Amsterdam-Hoorn, ook een tocht georganiseerd door s.v. de LAT. Het is nu later in het seizoen: de bermen van de wegen zijn hoog begroeid met grassen, boterbloemen, zuring, smeerwortel en in de slootkant zwanebloemen en gele lis. Na de wagenrust in Hoorn komen we in Wognum langs mijn ouderlijk huis uit de vijftigerjaren, nog eens 10 km verder in Oostwoud

Eenmaal op de markt van Sittard begon het weer te regenen, maar op het verwarmde terras had ik hier natuurlijk geen last meer van.

Wat de fauna van vandaag betreft: ik ben geen vogelaar, dus van de acht niet-alledaagse soorten heb ik alleen de fazant en de kwartel herkend, daarnaast een enkel konijn en een eekhoorntje.

passeer ik mijn geboortehuis uit de dertiger jaren. In Opperdoes vlak bij Medemblik is de tweede binnenrust. In de Wieringermeer lopen we onderlangs de IJsselmeerdijk over een goed geasfalteerde weg. Tussen de weg en de dijk is een strook gras of akkerland waar afwisselend paarden, schapen, koeien, en zelfs lama's grazen. Voor de binnenrust in Den Oever mogen we de laatste kilometers in een vrij tempo wandelen en kunnen ons nog even uitleven.

Op de rust, het is inmiddels middernacht geworden, krijgen we soep en kunnen we ons eventueel verkleeden voor de nacht. Om 01:00 uur klinkt het vertreksein, het is nu vrij tempo, verdwalen kan niet meer, het is één rechte weg naar Friesland.

De verlichting bij Kornwerderzand wordt steeds beter zichtbaar. We volgen de rode achterlichten van auto's, in een bocht naar rechts kunnen we ze nog steeds zien, tot ze verdwijnen bij de sluizen. Daar even verder is voor ons de derde wagenrust. Het begint langzaam licht te worden, we horen vogels krijsen, meeuwen en scholieksters. Wat duurt het lang voordat we bij de lichten zijn. Eindelijk zijn we dan ook in de bocht naar rechts en komen de sluizen steeds dichterbij. Dan wandelen we er achterlangs en iets verder is de derde en laatste wagenrust op de dijk. Er komt een jongedame aangewandeld die voorzichtig in een opklapstoeltje ploft en zegt: "wat een kutstuk". Wij zijn het daar volkomen mee eens.

Het is alweer een paar uur licht wanneer ik om 06:00 uur het café in Zürich binnenstap. Ik bestel meteen een uitsmijter met koffie. Ik laat me alles goed smaken, waarna ik een halfuurtje later weer op weg ga voor de laatste 40 km naar Leeuwarden.

Zondagmorgen is het heerlijk rustig overal, de wegen zijn voor ons alleen. We kijken kilometers ver maar zien Leeuwarden nog niet aan de horizon verschijnen, dat is nog veel verder weg. Op weg naar Franeker zien we achter ons een enorme bui hangen. In de richting waar we naartoe lopen ziet de lucht er veel beter uit. Later hoorden we dat de mensen achter ons veel regen gehad hebben. Wij zaten aan de rand van deze bui en kregen alleen een paar spatjes over ons heen. Vlak voor de eerste binnenrust in Beets na 30 km hadden we al een stevige regenbui te verduren gehad. Gelukkig regende het nog toen we naar binnen gingen. Dat gebeurde nog een keer bij een wagenrust in Midwoud. Daar konden we ook weer even schuilen. Verder is het

vrijwel droog gebleven, tenminste waar wij ons bevonden, want in Den Oever had het ook flink geregend en stonden er grote plassen op de weg toen wij er later langsliepen.

In Franeker is de laatste caférust. We gaan toch maar even naar binnen. Na een colaatje en een vruchten-taartje vertrekken we over een binnenweg die zich toch langzaam naar de voorrangsweg slingert. Hier is nog een wagenrust. Vervolgens lopen we, op weer rustiger wordende wegen, richting Leeuwarden. We komen op een fietspad langs het Van Harinxmakanaal. Het gaat nu wat regenen maar dat deert ons niet meer. De laatste kilometers wandel ik met twee Friezen en een Belg. Leeuwarden komt al aardig in de buurt. We moeten helemaal aan de andere kant zijn, dat valt tegen, maar er is goed gepijld. Uiteindelijk zijn we op het eindpunt

Sportpark Friesland. We hebben nu tijd genoeg, jammer dat het zwembad gesloten is. We kunnen wel douchen, dat is een heerlijke verfrissing. De gezamenlijke maaltijd is om 15:30 uur. Jammer dat er zoveel mensen al vroeg naar huis gaan en niet aan de maaltijd deelnemen. Voor sommigen wordt het dan ook wel erg laat als ze blijven. Zelf ben ik van de vijf keer ook twee maal vroeg weggegaan.

Over de verzorging onderweg hebben we niet te klagen gehad. Met twaalf wagenrusten en vijf caférusten was het goed geregeld. Tijdens de maaltijd worden oorkondes en eventuele herinneringen, bestaande uit een schild, uitgereikt. Om 16:30 uur kunnen we de bus naar het Leeuwarder station nog halen. Om 20:30 uur kwam ik thuis. Gelukkig hoef ik op maandagmorgen niet meer naar een baas.

FLITSEN: VELDPOST UIT BOSNIE

.....Mij schiet te binnen dat ik eigenlijk nog niet veel over de keuken zelf verteld heb. Dat wil ik nu goed maken. De keuken is opgebouwd uit dertien containers, waarvan 1 technische, daarnaast hebben we nog 4 aggregaten voor als de stroom uitvalt. De keuken zelf is opgebouwd uit twee containers. Hierin staan een convectomaat, 2 drukbrassières, 1 roerketel en een kleine frituur.

Maar nu even terug naar de voorgaande dagen. De wandeling van zondag was geslaagd met rond de veertig deelnemers, al wordt het rondje om de base voor mij wat afgezaagd en heb ik de sportafdeling gevraagd om een nieuwe route te gaan verkennen. Vandaag kreeg ik te horen dat zij een route verkend hebben van twintig kilometer en voor 1 juli gaan we met een drietal vrachtwagens met banken erin naar Sisava om aldaar te wandelen. Ik ben benieuwd. Maar nu terug naar het verleden.

.....Vorige week kregen we de ambassadeur van de NATO, de heer Patijn op bezoek en wij verzorgden het diner ervoor. De invulling was geheel aan mij overgelaten, dus we konden ons uitleven. Met een voorgerecht van zeekeeft, een heldere soep, Tournedos Rosini met garnituur en een ijsfantasie hoefden we ons niet te schamen. Ook het serveren - een voor mij toch niet dagelijkse bezigheid - ging me goed af, dus als ik later nog ga beunhazen, wie weet!.

De dag erop ben ik 's avonds een bezoek gaan brengen aan de post 'huis Jajce'. Dit is een vooruitgeschoven post voor geneeskundige ondersteuning in een versterkt huis. Daar zitten permanent een verpleegkundige en een roterende QRF-groep (Quick Reaction Force) om uit te kunnen rukken bij b.v. ongevallen in dat gebied. Ook de bewaking van de wapensite valt terug op deze post. Nu is het een mooie plek met een tuin en een balkon, en ik heb wel even zitten genieten van het uitzicht. Maar om hier een half jaar te moeten zitten, moet tuinieren een echte hobby van je zijn. In de buurt liggen een aantal prachtige meren. Ook typerend is een oude energiecentrale met open vuur, met daarvoor een benzinstation. Op de terugweg stond de volle maan boven de heuvels, een prachtig gezicht en dat geeft me altijd romantische gevoelens. Gelukkig was mijn chauffeur mannelijk dus kon ik me zeer goed bedwingen.....

Ik knip de eerste 11 centimeter van mijn meter, die ik voor mijn vertrek van Jos en Jet van den Bersselaar kreeg om de dagen bij te houden die ik nog moet.

Ik duik m'n bed in en probeer weer wat te slapen, in ieder geval onder de wol te gaan, want het zweet breekt me aan alle kanten uit.

.....Ik sta vrijdag rond halfacht op en besluit om 's avond toch mee te lopen met de base-loop en tot mijn eigen verbazing lukt het me zelfs 10.800 meter te rennen samen met Simon. Die is zo langzamerhand m'n loopmaatje geworden. Er komen nog laat mensen eten en we zijn tot ruime halfelf bezig.

.....Om halfzeven schiet ik wakker. Vandaag mijn vrije dag, maar iets laat mij opstaan en ik ga een kop koffie drinken in de keuken. Ik ga mij vlug omkleden en even later ben ik met drie dingen tegelijk bezig. Varkenshaasstukjes in roomsaus, 180 kg Parijse aardappelen voorfrituren, en voorbereidingen voor de saus en het roerei. Om halfeen gaan we met 15 personen twintig kilometer wandelen. De basewandel wordt aangekondigd als 'Follow Aoi Theo Tromp down the Black road'. We hebben een schitterende route, toch lopen we ergens verkeerd. Maar we blijven in het spoor van de auto's en tractoren en komen na enige tijd bij een bouwplaats weer op onze weg. Met een prachtig uitzicht op de base dalen we af. We hebben allemaal genoten van deze prachtige tocht. Volgende week dus voor mij geen wandeling, maar 1 juli hoop ik mee te gaan naar Sivava.

.....Het is maandagochtend, de regen valt weer met bakken uit de lucht en ik besluit vanochtend niet mee te doen aan de base-loop. In de keuken is alles al gereed en ik trek mij terug voor wat onderhoud. De prefab krijgt een grote beurt. De laarzen worden gepoetst en verder ook even wapenonderhoud. Het is erg wisselvallig weer, dan schijnt de zon volop en even later valt de regen weer neer. Vanavond wil ik in ieder geval meelopen met de baseloop en kijk wel hoe ver ik ga. Mijn loopmaatje Simon is voor een week met verlof naar Nederland, vandaag vertrokken. Ik maak er een rustig dagje van, want mijn vrije zondag, gisteren, was niet echt vrij en a.s. zondag ben ik OVD, dus dan is het ook geen vrije dag.

Ik stop er mee de groetjes vanuit Bosnië. **Theo Tromp**